

Gezi'den yeni bir siyasi hareket çıkar mı

Hüseyin Çakır 26.06.2013

Gezi eylemlerinin iki ana bileşeni ortaya çıktı. Birincisi, örgütler ve merkezî kararlarla hareket eden siyasi partiler, gruplar. İkincisi, örgütsüz ve merkezî otoritelerin kararlarıyla hareket etmeyen, sosyal medyada **ağlar** içinde **yatay** ve **dikey** ilişki kuranlar ilk kez Gezi direnişi alanında buluşmak için randevulaşanlar...

Gezi direnişinde, endüstri toplumu örgütleri, örgüt modelleri ve eylem biçimleriyle, '**bilgi ve iletişim toplumu**', '**ağ ilişkileri**' ve eylem modelleri aynı alanlarda buluştu.

Buradan yeni bir siyasal hareket çıkar mı?

Bu soruyu, sol bir muhalefet olsun beklentisindeki solcular, liberal aydınlar ve özgürlükçü Müslüman demokratlar soruyorlar. AKP'nin bloke etmeye çalıştığı yüzde 50, CHP'nin yüzde 25, MHP'nin yüzde 14 oylarını yararak, kitlesel yeni bir muhalefet çıkabilir mi? Bu, AKP'nin izleyeceği/ izlemeyeceği reformcu çizgiye bağlı.

İktidar sarhoşluğu ve seçeneksizlik

AKP'nin birçok önde geleninin Gezi Parkı sürecinde, filmi geriye sarıp, '60'ların, '70'lerin ve 12 Eylülcülerin zihniyeti ve dilini kullanmaları, "**otoriterleşmeye mi gidiyoruz**" kuşkularını daha da derinleştirdi. "**Şu kadar reform yaptık, darbelerle boğuştuk, özgürlük alanını genişlettik, savaşı durdurduk**" demek bugün yapılanları haklı kılmıyor, üstünü örtemiyor. Polisin uygulamaları, herkesin canını yakmış iken önce polisi güçlendireceğiz açıklaması, sonra da polisi kahraman ilan edip, "**demokrasi testinden geçti**" dendiğinde, "**polis devletine mi gidiyoruz, rejim nereye doğru gidiyor**" diye sorulur. "**Büyüyoruz, kalkınıyoruz, o hâlde demokratik ülkeyiz**" denemez. Büyüme, kalkınma vs. demokrasi ve özgürlüklerin olmazsa olmaz şartı değil. Çin, Rusya vb. buna örnek.

Uluslararası ilişkilerde bütün dünyayı karşıya alan demeçler, Almanya üstünden AB ile ilişkilerin gerilmesi, "**Milli iradeye saygı**" mitinglerindeki milliyetçi söylemler, **içe kapalı** rejimlerin, içinden çıkmaya çalışılan vesayet rejiminin görüntüleri.

Bütün bunlar olurken en önemlisi, "**barış süreci**"nin sekteye uğraması endişesi. Neyse ki, "**barış süreci**"nin devam edeceği açıklamaları yapıldı ve "**yol temizliği**" babında "**yargı paketlerinin**" hazırlandığı duyuruldu. Bir iyi bir kötü polis gibi uygulamalarına iyi niyetle bakarsak: AKP'nin muhafazakâr- milliyetçi- şoven tabanının gönlünü hoş tutmak için siyaseti böyle yapıyor sonucu çıkarılabilir. Bu sözler ya da politika, laik ve muhafazakâr- Müslüman kesim arasında gerilimin yükselmesine yol açıyor. Bu ikili tutum, "barış süreci" ve reformlar konusunda samimiyeti ve güveni ortadan kaldırıyor.

Değişimin dinamiği olarak Müslümanların durumu

Müslümanların ve muhafazakârların ezici çoğunluğu bugün "**duran adam**" gibi, özgürlüklerin ve demokrasinin genişletilmesi talepleri karşısında hareketsizler. Rejimin değiştirilmesi ve demokratikleştirilmesini, devleti ele geçirme olarak anlamış olmalılar ki!, demokrasi ve özgürlük taleplerini neredeyse ifade etmez oldular.

Taleplerinin, inanç ve ahlaki değerlerinin iktidar ve devlet yoluyla resmî ideoloji hâline getirilmesini bekliyorlarmış demek ki. Dünkü mazlum, mağdur, dışlanmış İslami **çevrenin**, bugün **merkezdeki** konumu devletle bütünleşme olarak şekilleniyor. **Küresel sermaye ile bütünleşmiş yeni sermaye, muhafazakâr orta ve üst sınıf, silahlı ve sivil bürokrasiyle egemen 'blok' oluşturulmaya çalışılıyor.** Bu durum analiz edildiğinde, AKP'nin reformculuğunun, değiştiriciliğinin kapsamı ve amacı da anlaşılır. AKP'li aydın entelektüeller, bu blok oluşumunu, görmüyor veya görmek istemiyor. **Bu blok tamamlandığında, demokratikleşme ve özgürlük alanının genişletilmesi durmuş olacak.**

Marjinal olarak görünen, "**anti-kapitalist Müslümanlar**", muhafazakârın- Müslümanların dikkatini bu sınıfsal ayrışma ve **bloklaşmaya** çekmeye çalışıyor.

Değişimin yeni bileşenleri

Bugün **Kürtler değişimin başat gücü.** Değişimin ikinci bileşeni, **Aleviler.** Üçüncü bileşenler, **liberal aydınlar, özgürlükçü solcular,** evrensel değerlerde sosyal demokrasiyi savunan **sosyal demokratlar** ve **özgürlükçü Müslüman demokratlar.** Dördüncü bileşenler, Taksim Gezi Parkı içindeki (Gezi Parkı artık bir simge) ve dışındaki sosyal ağlarda yer alan, **anti-otoriter, özgürlükçü gençler.** Son olarak, şimdilik "**istikrar**" adına suskun duran, oluşmakta olan **blokun** parçası olduklarını sanan kentli yeni orta sınıf ve kent yoksulları. **Bu toplumsal ve sosyal kesimler siyasal olarak birleşebilmiş değiller.**

Kürt legal siyasal partileri sürekli "**Türkiye partisi**" olmayı hedef olarak önlerine koymuşlardı. "Türkiye partisi" olmanın öznel ve nesnel koşulları oluştu. BDP, kendini solda tanımlıyor. Sosyalist Enternasyonal'e gözlemci olarak katılıyor. Sistemi devrimci yoldan değiştirmekten yana bir parti değil. Rejimi demokratikleştirmek istiyor. O hâlde buna uygun ideolojik, siyasal, sosyal kesimlerle ilişkiler kurmalı ve geliştirmeli. Yukarıda belirtilen değişim güçleriyle ilişkileri geliştirdiği oranda, toplumsal muhalefetin sesi olarak Meclis'te etkin ve etkili muhalefet partisi rolünü oynayabilir. Değişimden yana, yeni bir sol olacaksa da, bu değişim bu dinamiklerinden çıkabilir ancak.

huscaker56@yahoo.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İslamcı- muhafazakâr blok ve muhalefet

Hüseyin Çakır 03.07.2013

"Ne o oldu da birden bire, Başbakan Erdoğan'ı, AKP'yi sert eleştirmeye başladınız" diye soruyorlar. **"Askerî vesayeti sonlandırmış, sürekli özgürlük ve demokrasiden söz eden Başbakan'ı otoriter, AKP'yi otoriter rejim kurmaya doğru gitmekle suçlayamazsınız"** diyorlar.

Bu minvalde sorular soranlardan bir kısmı hızını alamayıp: **"Zaten siz solcuydunuz, Müslümanlar hep gericiydi size göre, aslınıza döndünüz, liberallere zaten hiç güvenilmez"** diyorlar. Daha **partizanca** yazıp çizen, konuşanlar: **"Hainlik, nankörlük, ihanetçi, işbirlikçi..."** gibi bildikleri ne kadar bela sözcük varsa sıralıyorlar.

AKP'nin penceresinden ve birilerinin koltuklarının altından bakınca olan biteni böyle görüyorlar demek ki. **Polis şiddeti yok; destan yazan polisler var, ölen, yaralanan aşağılanan, hakaret edilen yok; ayyaş, çapulcu, ahlaksızlar, hainler, işbirlikçiler, darbeciler... onlar, onlar... var.** Onlara karşı da **biz, biz... varız. Gösterin gücünüzü, çıkın sokağa titretin, korku salın onlara** diyen bu ülkenin siyasi yöneticilerini gördük.

"Bu dil kutuplaştırıcı, kışkırtıcı, çatışmaya kapı aralıyor" diye eleştirildiğinde; **"Kusura bakmayın ben buyum değişmem"** sözü söylendiğinde, o birileri bu sözü cesaretlilik örneği olarak alkışlıyor. Hintli bir filozofun dediğine göre: **"En cesur cesaret ve kahramanlık gösterisi, korkunun ve kaygının en yüksek olduğu durumlarda dışa vurur."** Birileri sürekli korku üretiyor. Tıpkı eski günlerde olduğu gibi.

O hâlde, iktidarı eleştirenleri eleştirenler, siz de kusura bakmayın, fena hâlde yanılmışsınız. AKP'li olmayan, askerî vesayete karşı özgürlükler, demokrasi alanının genişletilmesi, Kürt sorununun çözümü için iktidarın olumlu politikalarını desteklemek, şartsız, şurtsuz AKP'ye, liderine biat yemini etmek değildir. Böyle anlamış olanlar varsa, bu, onların sorunudur.

İyi ki, Batı dünyasının parçasıyız!

Evet, Türkiye değişti ve değişiyor. Siyaset ve iktidar devleti yönetir, denetler konuma doğru gidiyor. Ancak bu, demokratik yönetim yöntemi olarak gelişmiyor. Eski metotla devleti ele geçirme, devlete hâkim olma ve bu yolla kendinden olanlarla rant bölüşümü ve paylaşımını organize edecek mekanizmalar kuruluyor. İslami-muhafazakârlık söylemi üstünden, yeni bir egemen **zümre/ sınıfsal blok** oluşumuna şahit oluyoruz.

Egemenlik **el** değiştiriyor, **yer** değiştiriyor.

Halk çoğunluğu demokrasi zihniyetiyle **"millet iradesi adına"** denerek, "iktidar partisine oy verenlerin, dinî inanç tercihleri, ahlaki değerleri doğrultusunda toplumu düzenleme" sözleri söyleniyor. Bunlar söylendiğinde rejimin adı, çoğunlukçu otoriter rejim olur. Mısır'da, **Mursi**'nin çoğunluk bende diyerek dokuz yaşında evlenme yasası ve benzeri uygulamalar yapması karşısında, **"zalimden daha zalim oluyorsun"** dedi Mısırlılar.

Elbette Türkiye Mısır değil. Türkiye, yarım yamalak da olsa parlamenter sistem geleneği olan, Batı'nın askerî, siyasi kurumlarıyla iç içe bir ülke. Askerî vesayet sistemini ayakta tutan da iki kutuplu dünyada, Batı sistemiydi.

Türkiye'nin küresel dünyanın parçası oluşunda Batı sisteminin (dış dinamiklerin), değişim ve demokratikleşmenin iç dinamiklerinin önünün açılmasında önemli rolü olmuştur. AB süreci olmasaydı, demokratikleşme de bu kadar yol alınabilir miydi?

NATO ve Batı dünyası, askerî vesayet sistemini savunuyor olsaydı bugünkü sonuca varılabilir miydi? **Kemal Derviş**'in ekonomi programı olmasaydı, bugünkü ekonomik büyüme ve istikrar sağlanabilir miydi?

Bunları da bir kenara not etmek gerekiyor.

Yeni egemen zümre; İslami- muhafazakârlık

Şerif Mardin'in **"Türk Modernleşmesi"**nde **Ziya Gökalp**'ten aktardığı, **"...resmî medeniyet, halk medeniyeti"**, çelişkisi hızlı kentleşmeyle birlikte yatay ve dikey olarak her alanda iç içe geçiyor ve karşı karşıya geliyor. **"Halk medeniyeti"**, **"eski"** egemen zümrenin egemenlik alanlarını adım adım ele geçiriyor. Yeni zümre (blok) kültürel, ideolojik ve sermaye sınıfı olarak hegemonya kuruyor.

İslami- muhafazakâr egemen blok. Ağırlıklı İslami gelenekten gelen, küresel sermaye ile birleşmiş büyük sermayedarlar. Aynı gelenek ve sosyal çevreden gelen büyük sermayenin yan sanayii, tedarikçileri. Yeniden yapılanan sivil ve silahlı bürokrasi, İslami aydın entelektüellerin önemli bir kesimi, mütedeyyin "**yeni**" kentli orta ve yoksul kesimler. Yüzde elliyi bunlar oluşturuyor.

Bu bloku oluşturan ezici çoğunluğun kültürel, dinî ve ahlaki değerleri ile iktidarın İslami- muhafazakâr ideolojisi ve dünya görüşü bütünleşiyor, siyasal yapı ile cemaatçi yapı iç içe varoluşlarını tamamlıyorlar. Bu nedenle bu aşamada sınıfsal farklılık öne çıkmıyor.

İslami-muhafazakâr blokun içinde ve dışındaki sosyal, siyasal muhalefet konusu önümüzdeki haftaya.

huscaker56@yahoo.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

60 yıllık iktidar-muhalefet tablosu değişir mi

Hüseyin Çakır 11.07.2013

 60 yıllık iktidar-muhalefet tablosu değişir mi İktidar ve ana muhalefet "**denges**i", çok partili hayata geçişten bu yana değişmiyor.

Şerif Mardin, "*Muhalefet, iktidarın gücünü sınırlama, kontrol etmek ise, Osmanlı'da padişah karşısında bu mümkün değildi. Cumhuriyet döneminde ise, muhalefet bölücülük, vatana ihanet ve düşmanlık olarak görüldü*" diyor.

1950, çok partili hayata geçiş ve 2011 seçim sonuçları tablosuna bakıldığında, iktidar ve muhalefet bloklarının yüzde dengesinde büyük değişiklik olmadığı görülüyor. 1970'lerde **siyasal İslam** üçüncü bir seçenek gibi ortaya çıktı, AKP ile geleneğin 2000'lerdeki devamcısı oldu.

Muhafazakâr, milliyetçi-İslamcı başlığı altında toplayabileceğimiz (buna sağ diyelim) siyasi partilerin oy oranları ortalama **yüzde 63**, devletçi, cumhuriyetçi, laik, modernist, Kemalist, (buna da sol) parti (CHP) ve partilerin (HP-SHP-DSP) ortalama oy oranı **yüzde 28**'dir.

Seçimlere katılan **sosyalist, işçi, emek vs. adındaki bütün partiler**, 1965 seçimlerinde **2,97** (TİP), 1977 **0,14** (12 Mart sonrası kurulan TİP) ve 1999 seçimleri **1,21**. 2011 seçimlerinde blok dışı sosyalistler **0,21**'dir.

Demokrat Parti (DP) ve Cumhuriyet Halk Partisi (CHP) eksenli siyasi bloklaşması ve politik tercih 60 yıl boyunca değişmiyor. 1950'de **sekiz milyon geçerli oy** kullanılmış, 2011'de **43 milyon**. 1950'de **kentlerde** yaşayanlar **yüzde 30**, **kırlarda** yaşayan **yüzde 70** ve 2010 yılında **kentlerde** yaşayan **yüzde 76**, **kırlarda** yaşayan **yüzde 24** olmasına karşın **iki blok** tercihi değişmiyor.

Çok partili hayata geçişten buyana **dört kuşak** oy kullanıyor. Köylü toplumundan kentli, küresel dünyanın parçası, bilgi iletişim toplumu oluyoruz, ancak politik tercih geleneği değişmiyor! Tercihin değişmiyor olması,

değişim olmuyor, yerinde sayılıyor anlamına gelmiyor.

Bu tabloya başka okumalar yaparak, yeni sorular sorup, yeni yanıtlar aramak gerekiyor.

Her şeye rağmen “melez”leşiliyor

DP’den AKP’ye, siyaset, kültürel, ahlaki, geleneksel muhafazakâr ve dinî değerler üstünden yapılıyor. Muhafazakâr, milliyetçi, siyasal İslamcı, ideolojik dünya görüşü bu değerlerle oluşturuluyor. Tarihsel süreçte bu ideolojik bileşenlerden bazen biri, bazen öteki öne çıkıyor. Toplumla, siyasi ilişki bu değerler üstünden kuruluyor. Bu gelenek siyasal yelpazede “sağ”cı olduklarını savunmadı.

AKP’nin İslamcı siyasallığına yönelik, “**şariat getirecekler, Türkiye, İran, S. Arabistan olacak**” sözlerini duymuyoruz.

CHP ise, ideolojik, siyasi, ekonomik devletçilik ve tek kimlikli ulus-devlet savunusundan, cumhuriyetçiliği, laikliği ve **öteki blok** karşıtlığını ortanın solu, sol sosyal demokrasi diye ilan etti. **Her iki blok, sınıf yok millet var, halk var tezi üstünden, millet-halk kutuplaşmasını ördü.** CHP bugün, devletçilik, tek kimlikli ulus-devlet ideolojini aşma sancıları yaşıyor. AKP, CHP’nin önüne sürekli tek parti dönemi icraatlarını koyarak, o tarihî tünele hapsederek kendini güncelleyip zamanın ruhuna uygun muhalefet yapmasının önünü tıkamaya çalışıyor. CHP de, AKP’yi din üstünden siyaset yapmakla suçluyor. **Tarihsel bloklaşma, tarihsel olaylar üstünden düşmanca dille devam ettirilmeye çalışılıyor.** Bu zihniyet devam ettirilse, sonuçları önümüzdeki seçimlerde ortaya çıkacak.

Mısır’daki darbe, kutuplaştırma diline fren konulması uyarı yapmış gibi görünüyor.

Gri alanlar, siyaset zihniyetini, iktidarı ve muhalefeti etkiliyor

Besim Dellaloğlu, din siyaset ilişkisini şöyle tanımlıyor: “...Bir dinin, ideoloji haline gelmesi de modern bir şeydir. Belki kimileri buna post-modern diyebilir. Türkiye’de seksen sonrası yükselen Müslümanlık değil siyasi İslam’dır. Bu ikisini ayırt etmek çok önemlidir. **‘İslam yeniden doğuyor’** söylemi tuhaftır. Müslüman elli yıl önce ne yapıyorsa şimdi de aynı şeyi yapıyor.”

Yaşam tarzı, değerler, simgeler, inanç, ahlak üstünden siyasi kutuplaşma ve bloklaşma negatif siyasi algılar oluşturuyor. Siyasetçiler her zaman bu tarz siyaseti en kolay siyaset yapmak olarak görüp kullanıyorlar. Ancak, iç içe geçmiş hayat tarzları, sosyal ilişkiler ağı; ideolojik ve siyasal kutuplaştırma çabalarına karşın, kamusal alanlarda, ilişkiler gelişiyor, insanlar birbirlerine değişiyorlar çok yönlü “melez”leşmeler, yaşanıyor. İki bloğun önyargılarının çözülmesini hızlandırıyor.

Devlet gücü el ve yer değiştirdi demiştik. Gezi Direnişi, bu tarihsel kutuplaşmanın alanlarda çatışması oldu aynı zamanda. Çatışma üstünden de olsa “ötekileştirilmiş” olanlarla, sokak yoluyla “ilişki” kuruldu, “biz” ve “onlar” tartışması, anlamayı ve düşünmeyi getirdi.

Her şeye rağmen kutuplaştırıcı ve bloklaştırıcı siyasetin meşruiyet alanı daralıyor. Daralan bu alanın dışında **gri alanlarda, yeni muhalefet, yeni siyaset** oluşuyor. İnternet üstünden bireysel girişimlerle başlayan

kampanyaların, yasama yürütmeye doğrudan müdahale örneklerini görüyoruz. Daha önce “**taş atan çocuklar**” gibi, en yenisi, **ehliyet yenileme ücretine** karşı kampanya, ücretin düşürülmesini sağladı.

Gri alanların gelişmesi, kutuplaştırıcı siyaset zihniyetini değişime zorluyor.

huscagir56@yahoo.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eski devletin eski kurumları ‘kitle’ örgütleri: Ve sivil- gri alan

Hüseyin Çakır 17.07.2013

“Dün dün de kaldı cancağızım, bugün yeni şeyler söylemek lazım...” (Mevlana)

Cemil Bayık, KONGRE-GEL 9. Kongre ertesinde, “...**demokrasi güçleri, Kürdistan ve Türkiye’de, ülke dışında, sürecin tıkanmasına karşı olanlar, devlete niye süreci tıkatıyorsun demelidirler. Sadece adım atılmasını da beklememeliler, adım atılması için kampanyalar yürütmeliler. Bu sadece Kürt sorununun çözümüyle sınırlı kalmayacak Türkiye’yi demokratikleştirecek**” çağrısı yaptı.

Başbakan da, MÜSİAD’ın iftar yemeğinde yaptığı konuşmada, “**Siyasetin Çözüm Süreci’nden kaçındığı ortamda STK’ların sürece daha fazla dâhil olmasını bekliyoruz**” dedi.

Cemil Bayık’ın çağrı yaptığı muhatap, “**demokrasi güçleri**” belli.

Erdoğan’ın çağrı yaptığı STK’lar kim, hangileri? Bu vesileyle STK, “**kitle**” örgütüne bir göz atalım.

STK’ları iki grupta toplayabiliriz. **Birinciler**, kanunla kuruluşu belirlenmiş, **gönüllü katılımlı** sendikalar, dernekler, vakıflar ve **belirli bir amaç** için biraraya gelerek oluşturulan, **kalıcı** ve **geçici** platformlar, gruplar.

İkinciler, yasayla kurulmuş, **üyeliğin zorunlu olduğu**, mesleki ve ticari odalar, vakıflar, kooperatifler, dernekler...

Devletin ideolojik ve hegemonya aracı olarak “kitle” örgütleri

Eski devlet, “**sivil**” alanı, kendisine bağlı olarak kontrol eden bir devlettir. Vesayet rejiminin önemli bir bileşeni de, “**sivil**” alandır. Devlet aygıtı her zaman topluma karşı, elindeki güçle toplumun alanını daraltıp, kendi alanını genişlemek ister. Egemen olanın egemenliği ve çıkarları devlet aygıtları yoluyla korunur, devletin olanakları egemen olanlara tahsis edilir. Toplumun devlet aygıtının parçası hâline getirildiği devlet modelleri; faşist İtalya, Nazi Alman devleti ve sosyalist devletlerdir. Bunların dışındaki bütün otoriter devletler, toplumu devlete tabi görmüşlerdir. Bu devletlerde sivil alan, sivil topluma yer yoktur. Devletin ideolojik ve hegemonya aracı olarak kanunla oluşturulmuş, üyeliğin zorunlu olduğu “**kitle**” örgütleri vardır. Bu örgütler devletle

uzlaşmazlık çıktığında, meseleyi **devlet yararına** çözen kurumlar olmuştur. Türkiye'nin tek partili dönemi böyledir. Örneğin **Halkevleri** devletin ideolojik aygıtı gibi çalışıyordu.

Çok partili hayata geçişe paralel olarak devletin egemenlik alanı ve toplumsal hayat yeniden düzenlenirken, tek parti döneminde olduğu gibi, Türk kimliği dışındaki bütün kimlikler, **sınıflar** reddedilmeye devam ediyor.

"**Sınıfsız, kaynaşmış Türk milleti**" olarak, "**yüce devlet**" çatısı altında, "**demokrasiye**" geçiliyor, sermayenin alanı "**dış**" ilişkilerle (ithalat- ihracat- montaj sanayii gibi) genişletiliyor. Bu işin devlet yoluyla mı, özel sektörle mi yapılması **yöntem** tartışması başka bir konu, ortak nokta; "**Sınıfsız, kaynaşmış Türk milleti**" ve Türk devletin bekası.

"Kitle" örgütleri, sivil ve gri alan

Tek parti döneminde örnek alınan, İtalyan faşist, Alman Nazi ideolojik devlet modeli, çok partili döneme geçişte de devam ediyor. 1961 ve sonraki anayasalarda: "**Milli şuur, milli birlik, Türk milliyetçiliği, Türk vatani ve milletin ebedî varlığı ve yüce Türk devletinin bölünmez bütünlüğü**"... (daha fazlasına sinirlerim dayanamadı). Bu, Faşist ve Nazi korporatist toplumu örgütleme modeli ideolojisi. Toplumsal hayatın bütün alanları, yasayla kurulmuş "**kitle**" örgütleri yoluyla devlete eklemeleniyor. Her şey yüce devlet, yüce-ulu lidere bağlılık ve onun için yapıyor.

Gramsci, "...devletin ideolojik aygıtının parçası ve hegemonya aracı olarak bu yapıların işlev

gördüğünü" söylüyor. Türkiye'de bu yapılar '70'li yıllara kadar benzer işlev gördü. '68'den ve **12 Mart**'tan sonra, komünist ve sosyalist partilerin yasaklı olması dolayısıyla, sol hareket bu kurumların çoğunu "**ele geçirdi**". Sol hareketin neredeyse yönetici kadrolarının tamamı, buralarda, yönetici, uzman vs. olarak, illegal komünist ve sosyalist örgütlülüğü yönettiler. **Bu örgütlerin ideolojik hegemonya aygıtı niteliği değişti. Jakoben** karakteri değişmedi. Vesayet rejiminin ideolojik ve siyasal hegemonya aracı olarak oluşturduğu bu tür "**kitle**" örgütleri, demokratikleşme sürecinde sivilleşmeli, özgürleşmeli ve şeffaflaşmalı.

Sivil alan, apolitik alan demek değildir. Aksine, politik **karar alanlar** ve **karar verenlerle** iç içedir. İdeolojik ve dar alanda politik blok değildir. İçinde çok ideolojililiği, çok politik parti taraftarlığını, farklı kimlikleri ve sosyal grupları barındırır. **Gramsci**'nin tanımıyla, "**devlet dışı, devlet kontrolü dışında**"dır. **Gezi**'de, eski devletin ideolojik aygıtı parçası gruplar, örtük kurumlarla, gri ve sivil alanda yer alanları, aynı alanlarda, ayrı ayrı olarak gördük. Demokratikleşmenin geleceği bakımından bu buluşmaların yararı olmuştur.

Murat Belge'nin tanımıyla "**elitist/ popülist**" kutuplaşması, diyaloga, siyasi rekabete dönüşebilir. **İki**

alan: Çözüm süreci ve **yeni anayasa**, hem toplumsal zihniyeti, hem siyasal zihniyeti değiştirmeye devam ediyor. Kürtler ve Kürt siyasal hareketleri sivil alanın genişlemesinin ve etkinliğinin artmasının önünü açıyor. **Pozitif muhalefet** ve iktidar seçeneği sivil-gri alanda filizleniyor. *Bu konu haftaya.*

huscaker56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincaker1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbakanı eleştirmek ya da eleştirmeyenleri eleştirmek

Hüseyin Çakır 25.07.2013

Hiçbir şey yapılmadı, yapılmıyor diyen yok.

Reformlar nasıl yapılıyor, nasıl yapılmalı?

İktidar nasıl yönetiyor, yönetim yöntemi nedir?

Başbakan ne söylüyor, nasıl söylüyor?...

Dünyanın her yerinde iktidara ve başbakana, hükümete, bu soruları sormak kadar meşru bir şey yoktur.

Böyle sorular sorulduğunda **"Başbakan'ı itibarsızlaştırıyorsunuz"** diye karşınıza dikilen **"ideolojik büro"** tipinde, gazeteci ve yorumcular karşınıza dikilip parmak sallıyorlar.

"Tarihsel adımların hukuki dayanağı ve kurumsal yapısı oluşturulmalı" uyarısını **"Barış süreci karşıtı, darbe yanlısı"** görmek, olsa olsa **darbe sendromu** olabilir.

Korku, hakikatlerin üstünü örter. Yaşanan korkular, yeniden yeniden üretilmeye başlanır.

Zihnin o kadar çok geride yaşamaya başlarsa, o dönemin zihniyetinin bazı cilveleri bugünkü siyaset için çekici gelebilir, geriye doğru konuşmaya başlanır.. Sonra da, **konuşma** ile yapılan **zıtlıkları, yalancı çoban** hikâyesine döner.

Ne oluyor diye sorunca..

En iyimser yanıt: **"Yapılanlar başka, konuşulanlar başka, politika gereği böyle söyleniyor."**

Veya:

"O öyle söyler, sonra başka şey yapar" deniliyor.

Yetmiş altı milyonun başbakanıym diyen birisinin, çelişkili sözleri yediden yetmiş herkesi etkiler. Herkesin de soru sorma, eleştirme hakkı vardır ve de meşrudur.

Sık sık, **"Yaradılanı, Yaradandan dolayı severiz, sayarız"** dedikten sonra, **"Gezicilere"** söylenen nefret sözleri, aşağılama... **"Bu insanları da Allah yaratmadı mı"** peki.

Yaradılanları, AKP'li, AKP'ye oy verenler olarak mı düşünüyorsunuz?

İnançlı bir başbakan olarak, konuşmalarınızdan sonra, **"Allah'ım ben ne yapıyorum, senin yarattıklarına, dolayısıyla sana neler söylüyorum"** diye aklınızdan geçmiyor mu?

Mesela, geçen hafta:

"Tencere, tavalı protestocuları mahkemeye şikâyet edin" diye meydandan ve bütün TV haber kanallarından çağrı yaptınız.

Bu, **"Evde tutamadıklarımız"** dediklerinizi kışkırtmak, apartman komşularını, mahalleliyi birbirine düşürmek değil mi?

Neyse ki bu toplum, o kadar çok, ideolojik, dinî, kimliksel **kışkırtıcılık ve kırım/ katliam** gördü ki, bu söze itibar eden çıkmadı. Üç gündür, kimse mahkeme kapısına gidip, komşusunu mahkemeye şikâyet etmedi, mahkemelik olmak istemedi.

Memet Ali Alabora'yı hedef gösterirken, "**çok mu abarttım acaba, vebal altına girmiş olmamayım**" diye aklınızdan geçmedi mi?

Biz demokratlar bu tutarsızlıkları eleştirince, "**öteki**", "**iç, dış**" mihrak oluyoruz.

Partizan gazeteciler, yorumcular, ne siyasi, ne ahlaki, ne de dinî, çelişkilerle dolu bu ve benzeri soruları sormuyorlar, konuşmuyorlar.

Onlar, artık vesayetten, vesayet zihniyetinden, vesayetin "**sivil**" kurumlarından hiç söz etmiyorlar.

TMSF'nin el koyduğu varlıkların dağıtım mekanizmasıyla ilgili hiç soru sormuyorlar.

Gazetelerden atılanlarla ilgili hiç ses çıkartmıyorlar. Atılmalar oldukça, daha şehvetli, militanca yazılar yazıyorlar. Öfkeli sözler söylüyorlar. "**Ne olur ne olmaz, bağlılıktan kuşku duyulmasın**" diye, "**Başbakan yıpratılıyor, Başbakanı indirmek istiyorlar**" sloganları eşliğinde, bir tek "**Padişahım çok yaşa**" demedikleri kaldı

Ahmet Altan, Roboski'nin ne olduğunu sorduğu için, Başbakan tarafından mahkemeye veriyor. Ahmet Altan, "**Roboski'nin tek mahkûmu**" gazeteci olarak tarihe geçiyor.

O gazeteciler ve yorumcular, bunu da görmüyorlar ve sormuyorlar.

İdeolojik gözlükle, partizanca bakmak böyle bir şey!

"**Biz**" de biliriz bu bakış zihniyetinin **kodlarının** nasıl çalıştığını.

İyi ki, vicdan sahibi, Müslüman- muhafazakâr yazarlar ve yorumcular var. Onlar hakikati yazıp söylüyorlar da, "**bizi**" de vebalden kurtarıyorlar!

huscaker56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincaker1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürtler ve BDP, reformları sırtladılar...

Hüseyin Çakır 31.07.2013

Öcalan, PKK ve BDP, reformlar sürecinin geldiği bugünkü aşamada Türkiye'nin değişim sürecini yeni bir evreye taşıyacak **pozitif siyaset** yapıyorlar; değişim sürecinin belirleyici **öznesi** olmuş durumdalar.

"**Ama AKP, Erdoğan'ın rolü...**" itirazlarını duyar gibi oluyorum.

Elbette **tek elle barış ve çözüm sürecinin olmayacağını biliyoruz.**

On yılda **"iyi şeyler oldu"**, daha fazla **iyi şeylerin** olması için AKP bugün can-ı gönülden davranmıyor, elini cebinden çıkartmakta nazlanıyor. Genellikle el cepten çıkartıldığında, işaret parmağı birilerini işaret ediyor, hedef gösteriyor.

AKP'nin yönetici kadroları, değişiminde rol oynadıkları Türkiye'nin geldiği noktayı görmek istemiyorlar sanki.

Bir zamanlar Erbakan Hoca'dan duyduğumuz radikal ulusalcı, anti-kapitalist, **"şer kulüpleri"** sözlerini duyuyoruz Erdoğan'dan.

Koç Grubu'nu açıkça meydanlarda tehdit eden sözler söyleyip, sonra da **"rutin denetim"** dersiniz, buna kimse inanmaz. **Mustafa Boydak**'ın söylediği **gibi** *"28 Şubat'ta birtakım grup ve şirketlere karşı yanlış oldu. Bu yanlış algının tam tersini bugün yapmamanız gerekiyor."*

Basına verilen **"ayar"** şimdi **"laik sermaye"** ve iş dünyasına mı veriliyor? Ya da, Müslüman, mütebedeyyin, inançlı insanlar arasında ortaya çıkan ve **"görünür"** sınıfsal farklılıkların üstünü örtmek için, **"laik sermaye"** hedef gösterilerek, **"Müslüman kardeşiz, hiçbir sınıf farkımız yok"** mesajı verilerek oylar bloke edilmeye mi çalışılıyor?

"Duran ve koruyan, tarihsel gelişme karşısında, geriler." Yüzde elli oyu koruma çabası, zaman zaman gözü karartıyor, olmadık zamanda olmadık laflar ettiriyor. AKP, seçmen hassasiyeti dolayısıyla! toplumun muhafazakâr değerlerini sivrilterek, laik kesime doğrultuyor. İçer konuşan, içer kapanmacı dil öne çıkıyor. Bu kafayla, büyük çaplı, temel konularda köklü reformlar yapılamaz.

2002'de iktidara gelen AKP ile bugünkü AKP, her bakımdan farklılaştı ve değişti. Ustalık dönemi AKP'si: Geldiği iktidar pozisyonunu ve büyüttüğü ve büyötmeye devam ettiğı egemen sermaye çevresini **"koruyan"/** **"muhafaza eden"** bir AKP. Değıştirici mum, bitmeye ve sönmeye doğru gidiyor.

Pozitif muhalefet ve BDP

BDP, pozitif siyaset yapıyor ve **"ana muhalefet"**, **"yeni muhalefet"** rolü oynuyor.

Öcalan, PKK ve BDP'nin pozitif siyaseti sonucu, PKK, reel siyasetin parçası olarak meşruiyet kazandı. Bu fiili durum, Türkiye'nin normalleşmesini, özgür ve demokratik ortamın ilerlemesini sağlıyor. Duran iktidarı adeta itekliyorlar.

BDP'nin batıdaki imajı değişiyor. Son seçim anketlerinde oyu yüzde 7,5 olarak görünüyor. BDP ve BDP'lilerin güven veren **sorun çözücü** politikaları, batıdan oy almasını getirecektir.

Bu süreç BDP'yi de değıştiriyor, değıştirmeye devam edecek kuşkusuz. Demokrat, özgürlükçü kimliğı öne çıkan BDP, Türkiye'nin "sağ"ını ve "sol"unu olumlu etkileyecektir.

Eşbaşkan **Demirtaş**'ın, iktidarı ve diğer muhalefeti eleştiride kullandığı üslup, basit polemikçilikten uzak, olgulara objektif yaklaşımı, onu güvenilir siyasetçi yapıyor.

Demirtaş, **"İktidarın olumlu bulduğumuz politik adımlarını destekliyoruz, bu AKP'yi desteklemek değildir olumsuz gördüklerimizi eleştiriyoruz, karşı çıkıyoruz, o zaman da AKP düşmanı olmuyoruz"**

"bizim sorumlu siyaset anlayışımız böyledir" diyor. Demirtaş'ı ve BDP'yi geleneksel siyasetçilerden farklılaştıran bu siyaset anlayışı.

Öcalan, Kürtler ve BDP, demokratikleşme sürecini sırtladılar. AKP'ye adım attırıyorlar. CHP sürece daha aktif dâhil olmaya çabalıyor. MHP ise yalnızlaşıyor.

Toplum olup biteni, fiili durumları, sükûnetle, sağduyuyla izliyor.

huscaki56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincakir1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

BDP'yi Türk soluyla birleştirmek, Kürtleri ideolojik tercihe zorlar

Hüseyin Çakır 08.08.2013

Bir önceki yazıda, **pozitif siyaset** yapan BDP'nin "...Batıdaki imajı değişiyor. Güven veren, sorun çözücü politikaları, batıdan oy almasını getirecektir" diye yazmıştım.

Aynı gün, **Öcalan**'ın "**BDP'nin, Halkların Demokratik Partisi (HDP)** ile seçimlere katılması ve BDP'nin, HDP adı altında siyaset yapması" açıklaması basına düştü.

BDP'nin, batıdaki (Türklerden alacağı) oylarını Türk sol/sosyalistler artırabilir mi?

PKK-BDP Kürt siyasi çizgisi, HDP olarak siyasete devam ederek, **Türkiye partisi** olur mu?

Peşin yanıt vereyim.

Hayır olmaz.

Türk sol/sosyalistleriyle BDP birleştiğinde, ne oyu artar, ne de Türkiye partisi olur.

Bu kadar kesin konuşmamın nedeni: 30 yıldır Marksist hareketin, yaşadığı birlik girişimleri, oluşturulan **birlik** partilerinin bölünmelerle sonuçlanmasıdır.

PKK ve BDP Kürt siyasi hareketi, Türk solunun yaşadığı kronik **birlik** ve **iç tartışma** süreçlerini yaşamadı. Kürtlerin hakları temelinde somut veriler üstünden, sokak ve meclis muhalefeti yapıyor.

BDP, Kürt siyasi geleneği, Türk Marksist solunun "**solda birlik**" sürecine 2007'de "**Çatı Partisi**" oluşturulma çalışmasıyla birlikte katıldı.

Solda birlik girişimleri

Türk solunun birlik serüvenin **birincisi** örneği: “**Yenilenme, yasallık ve birlik**” ilkeleri temelinde **TİP-TKP** birliğidir. İdeolojik ve politik mutabakata varan TKP ve TİP, **Türkiye Birleşik Komünist Partisi (TBKP)** adı altında birleştiler. TBKP 1. Kongresi’nde daha geniş **Marksist birliğe** katılma kararı aldılar.

İkincisi, 1989 yılında yapılan **Kuruçeşme Toplantıları**. Ağustos 1989’da 172 sosyalistin katılımıyla, 200’e yakın Marksist, sosyalist kişiye de kişisel çağrı yapılarak yedi temel konuyu tartışmak ve “**birliğin imkânlarını aramak**” için biraraya gelindi. Tartışmalar sonucunda, **devrimciler** ve **reformcuların** ayrım çizgileri ortaya çıkmış oldu.

Üçüncüsü, Sosyalistlerin Birlik Partisi. “**Marksist olanların ve olmayanların partisi**” olarak kuruldu. **SHP**’den üç milletvekili, **Kemal Anadol, Kamil Ateşoğulları** ve **Ekin Dikmen** SBP’nin kurucusu oldu.

SBP, 1994 yerel seçimleri öncesinde sosyalist gruplara bir mektup göndererek, seçime girme hakkını birlikte kullanma önerisinde bulundu. “**Kurtuluş, Yeni Yol**” ve “**Emek Dergisi**” çevresinin katımı ile **Birleşik Sosyalist Alternatif** olarak seçimlere girildi. Ve seçimlerde 79 bin 500 oy aldılar.

SBP, Temmuz 1995’te Anayasa Mahkemesi tarafından kapatıldı. Ocak 1996’da **Birleşik Sosyalist Parti (BSP)** ve **Geleceği Birlikte Kuralım Parti Girişimi** birleşerek, **Özgürlük ve Dayanışma Partisi** kuruldu.

Dördüncü solda birlik: ÖDP içindeki “**devrimci sol**”, “**özgürlükçü sol**” ayrışması sonucunda “**özgürlükçü sol**” ve daha önceden ÖDP’den ayrılan aydınlar, akademisyenler, SHP ve bazı Alevi kuruluşlarının katılımıyla “**Eşitlik ve Demokrasi Partisi**” kuruldu.

Daha yılı doldurmadan, SHP’liler ve Aleviler ayrıldı. EDP ve Yeşiller partisi birleşti, “**Yeşil ve Sol Gelecek Partisi**” kuruldu.

Kürtler ve sol/sosyalistlerin seçimlerde aldıkları oy

BDP, kütlerin kitle partisi. Reformcu, demokratik değişim partisi diyebiliriz.

Sosyalist/devrimci ideoloji partisi değildir.

BDP’yi, Türk solu çizgisine çekmek, Kürtleri ideolojik tercihe zorlar ve Kürtleri AKP, Hizbullah ve CHP’ye yöneltir.

1999-2011 döneminde, BDP ve öncülleri ve bağımsız adaylar, seçimlere katılan sosyalist partilerin aldıkları oya bakalım.

1999 seçimleri: Türkiye Marksist solunun neredeyse tümünün biraraya geldiği ÖDP’nin aldığı oy 248 bin 500 yüz. HADEP 1 milyon 95 bin ve EMEP 52 bin.

2002 seçimleri: ÖDP 105 bin, EMEP yok, DEHAP 1 milyon 900 bin.

2007 seçimleri: ÖDP 52 bin, EMEP 26 bin, Bağımsızlar 1 milyon 700 bin, "Bin Umut Adayları" 1 milyon 800 bin, EMEP 26 bin 500.

2011 seçimleri: Tüm Bağımsızların oyu 2 milyon 8 bin, yüzde 6,5.

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'nun İstanbul'da aydıdığı oy 422 bin 700. 2002 seçimlerinde DEHAP'ın İstanbul'da aldığı oy 290 bin.

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'nu destekleyen Türk solu, binlerce aydın sanatçı, akademisyene rağmen ancak 130 bin artıyor.

Halkların Demokratik Kongresi (HDK) Partisi

Öcalan'ın "**Demokratik Ulus Kongresi**" çağrısından sonra, **Demokratik Toplum Kongresi**'nin Temmuz 2011 tarihli toplantısında oluşturulan "**Çatı partisi**" ve devamındaki **Halkların Demokratik Kongresi (HDK) Partisi** ve bileşeni **Türk solu** partileri şunlar:

Demokrasi ve Özgürlük Hareketi, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi, Emek Partisi, Eşitlik ve Demokrasi Partisi, Ezilenlerin Sosyalist Partisi, İşçilerin Sosyalist Partisi, Hak ve Özgürlükler Partisi, Kaldıraç, Köz, Sosyalist Birlik Hareketi, Sosyalist Dayanışma Platformu, Sosyalist Demokrasi Partisi, Sosyalist Gelecek Parti Hareketi, Toplumsal Özgürlük Platformu, Türkiye Gerçeği, Yeşiller Partisi.

Bu birleşmeye yeni katılmalar, ayrılmalar oldu.

Bu model, Almanya'daki **Die Linke** (sol parti) ye benziyor. **Die Linke**'de biraraya gelen partiler, toplumsal tabanı olan partiler.

HDP, sol/sosyalistlerin "**cephe**" partisi gibi bir şey.

Sözümü tekrarlamak istiyorum. BDP'nin bir başka deyişle, Kürtlerin Türk sol/sosyalistleriyle birleşmesi **1. TİP** nostaljisi ve ideolojik anlamı olabilir. Fakat BDP'yi batıya taşıyamaz.

"Batıda HDP Türk adaylarla seçime girsin, BDP de desteklesin. Kürt bölgesinde BDP Kürt adaylarla seçimlere katılsın." Böyle bir öneri yapılmış. Çok yerinde bir öneri.

Sol/sosyalistlerin alacakları oy ve toplumun teveccühü de görülmüş olur.

huscaker56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincaker1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sivil toplum, cemaat, siyaset ve STK'lar

Hüseyin Çakır 15.08.2013

Türkiye'de "**Sivil Toplum Kuruluşu**" (STK) kavramının hayatımıza girişi, **1996** yılında BM'nin "**İnsan Yerleşimleri Programı**" (HABİTAT) Zirvesi'ni İstanbul'da düzenleme kararından sonra oldu.

Türkiye'de mesleki ve birçok toplum kuruluşlarına üye olan kişiler biraraya gelerek ve kendi imkânları ile "**Ev Sahibi Komite**" oluşturdular. Bu vesileyle kendi aralarındaki ilişkiler ve uluslararası ilişkiler gündeme gelmiş oldu.

BM Zirvesi öncesinde "**Ev Sahibi Komite**", uluslararası standartlara göre ilişki kurmak için İngilizcesi "**Non Governmental Organizations**" (NGO) olan kavrama uygun düşen bir kavram aradı.

"**Devlet dışı kuruluşlar**", "**hükümet dışı kuruluşlar**" gibi kavramları kullananlar oldu. Bu tarihlerde birtakım çeviri yayınlarda sık sık kullanılan '**sivil toplum**' kavramının yanına '**kuruluşu**' eklendi ve böylece, **NGO** kavramının karşılığı "**Sivil Toplum Kuruluşları**" (STK) bulunmuş oldu.

Bu tarihten sonra, neredeyse bütün dernekler, vakıflar, sendikalar, meslek kuruluşları, sosyal, kültür grupları, dinî cemaatler... kendilerini STK olarak tanımlamaya başladılar.

Geçtiğimiz hafta, **Fethullah Gülen** ve **Cemaat**, (**Hizmet Hareketi**) AKP iktidarı ilişkisi tartışmasıyla "**STK'lar nedir ne değildir**" tartışması gündeme geldi.

Ali Bulaç şöyle bir tanım yaptı: "*Cemaatler dini referansla tarihsel örgütlenme modellerine göre modern ve postmodern kentte var olmaya çalışırlarken, şekil şartları açısından STK'larla benzerlik gösterirler.*" "...sivil toplum tanımına girebilmesinin üç şekil şartı var: **Hükümet-dışı, gönüllü ve özerk olması.**" Batı dünyasında da STK'lar böyle tanımlanıyor.

Türkiye'deki STK'ların soy kütüğüne bakıldığında, "**devletin, iktidarın, siyasi partilerin**" parçası örgütsel kurumlar görülüyor.

BİRİNCİ CUMHURİYET'İN SİVİL TOPLUM KURULUŞLARI

Tek parti dönemi kurulan örgüt modeli, Mussolini İtalyası, Nazi Almanyası, Stalin Sovyetleri, "**organik kitle**" örgüt modelinin aynısıdır.

Halkevleri, tek parti döneminin tipik "**organik**" örgütlenmesidir. 19 Şubat 1932'de **Türk Ocakları**'nın yerine kurulmuştur.

Türk Ocakları, Cumhuriyet'in kuruluş sürecine katkıda bulunmuş **milliyetçi** bir örgüttür. 1931'de 260'ı geçen şubesi, 30 bini aşkın üyesiyle ülkenin en güçlü kuruluşu durumundadır. Mustafa Kemal'in emri ile kapatılıp Cumhuriyet Halk Partisi ile birleştirilmiştir. **Türk Ocakları**'nın taşınır taşınmaz mal varlıkları da Halkevleri'ne bırakılmıştır.

"**Halkevlerinin teşkilindeki esaslar**" şöyle belirlenmiş:

"Halkevi binaları CHP idare heyetleri tarafından temin, tanzim ve tefriş edilir; masrafları vilâyet parti idare heyetlerince karşılanır."

"Halkevi'nin reisi Parti Umumî İdare Heyeti tarafından doğrudan seçilir; Parti genel sekreteri ile doğrudan haberleşir ve raporlarını buraya gönderir."

Çok partili döneme geçtikten sonra, 9 Ağustos 1951'de **"Halkevlerinin ve Bazı Halk Partisi Gayri Menkullerinin Hazineye İadesi Hakkındaki Kanun Lâyihası"** Meclis'ten geçiyor ve Halkevleri'nin mal varlıkları Hazine'ye devrediliyor. Çalışamaz duruma gelen Halkevleri böylece kapanıyor.

ÇOK PARTİLİ DÖNEM SİVİL TOPLUM KURULUŞLARI

Çok partili döneme geçildikten sonra, 1953 yılında Anayasa'nın 135. maddesindeki tanıma göre **"kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşları"** kuruluyor. Sendikalar, dernekler kuruluyor.

Tek parti döneminden farklı(!) olarak, iktidar (siyasi parti), devlet ve **"sivil örgüt"**ler birbirinden **biçimsel** veya **kurumsal** olarak ayrılıyor. Fakat tek parti döneminin devlet, iktidar, siyaset ve "sivil toplum" **ilişki zihniyeti** hâlâ devam ediyor. STK'lar, **"denetlenmeli, yönlendirilmeli ve belirli amaçlar için kullanılmalı"**. Ergenekoncular da aynı zihniyetle, STK'lar kurdular. STK'ların masumiyeti kullanılarak, asıl amaç ve hedef rahatça gizlenebiliyor.

Sağcı, sol/sosyalist, İslamcı, milliyetçi, sendikalar ve konfederasyonların kurulması da benzer zihniyet değil mi?

Bugün bu ilişki biçimi **"yandaşlık"** tanımı altında devam ediyor. İktidar, muhalefet fark etmiyor. Bütün siyasi partiler, siyasi gruplar **"sivil toplum"** örgütlerini kendi **yandaş, arka bahçeleri** olarak görüyorlar ve kullanıyorlar.

Bu zihniyet, sivil toplumun demokratik ve katılımcı gelişiminin önünü tıkkıyor. **"Organik" olmayan üyeler pasifleşiyorlar.**

Bu kurumlarda bir kere yönetim, iktidar ele geçirildi mi, kolay kolay değişmiyor. Mesleki kuruluşların, sendikaların.. yönetimini/iktidarı ele geçiren, sağcı, sol/sosyalist hiçbir grup, bu kurumların, kuruluş yasasını, mali yapısının şeffaflaşmasını, üyelerin yönetime katılım ve denetimini konuşmuyorlar.

SİVİL TOPLUM KURUMLARININ GÖREVİ

İktidarın gücünü kontrol edip sınırlayan ve siyasetin kamu ve toplum yararına kararlar almaya zorlanması gerekirken; iktidar ve muhalefet, sivil toplumu, iktidar kavgasının aracı olarak kullanıyorlar. STK'ları, siyasal partiler, siyasi gruplar, fraksiyonlar yönetiyor.

Kurumların başına **"demokratik kitle örgütü"** ve **"sivil toplum"** eklenince, **"demokrat"** ve **"sivil"** olunmuyor.

Peki, cemaatler sivil toplum ve STK mıdır? Türkiye'de irili ufaklı, 20'nin üstünde İslami dinî cemaat faaliyet gösteriyor.

Dinî cemaatler, **"kapalı"** ilişkiler üstünden çok yapılı, çok yönlü ilişkiler ağına sahip. **"Yol"** gösterenin yolunu izleyenler, çok farklı kurum ve kuruluşun içinde yer alıyorlar veya böyle kurum ve kuruluşlar oluşturuyorlar.

Adı şu veya bu cemaatin üye kayıt defterleri olmadığına göre, Türkiye de kaç cemaat üyesi var belirsiz.

Konsensüs'ün araştırmasına göre, "**bir cemaate üye olduğunu söyleyenlerin yüzde 61,8'i Fethullah Gülen Cemaati'nden. Bunu yüzde 16,3 ile Süleymancılar, aynı oranla Menzil Cemaati takip ediyormuş**".

Sivil toplumun evrensel tanımına en uygun yapılar dinî "**cemaatler**". Devamı haftaya olsun...

*

Not: Geçen haftaki "BDP'yi Türk soluyla birleştirmek, Kürtleri ideolojik tercihe zorlar" yazısında Hak-Par PM üyesi, **Celal Yıldız**, "**Hak ve Özgürlükler Partisi, HDK Bileşeni ve sosyalist bir parti değildir, düzeltilmesini rica ederim**" demiştir.

huscaker56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincaker1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sivil toplum, cemaat, sol

Hüseyin Çakır 22.08.2013

Sivil toplumun, **sivil** olması için illâ da **devlete karşı** olması gerekmiyor. Nihai amacı bakımından **devletin dışında** olması yeterlidir.

Murat Belge: "...Sivil toplum kavramını **Rousseau**'da bulabiliriz. Kelimenin kendisini de **Hegel**'de buluruz, **Marx** da bu kavramı kullanmıştır." "...Sivil toplum yaklaşımının, **Marx**'ın toplumsal analizinde pek de merkezî bir yeri yoktur, ama o da **Hegel**'in yolundan giderek yer yer sivil toplumdaki bahseder" diyor.

Gramsci'ye göre, **Marx**'ın tersine sivil toplum **altyapısal** alana değil, **üstyapısal** alana aittir.

Bu tanımlar teorik olarak Marksistlerin **toplumsal örgütlere** bakışını belirlemiştir diyebiliriz.

Türkiye'de bugün, **devlet yanlısı, devlet kurumu, siyasi partilerin gençlik, kadın vb. örgütleri, hatta açık, açık darbeciliği savunan dernekler, vakıflar kendilerini sivil ve STK olarak tanımlıyor.**

Sivil toplumu, siyasal toplum karşıtı, yalnızca **yardım amaçlı** örgütlenmeler gibi düşünenler de var. **Devlet aklı** hep böyle görülmesini istedi. **12 Eylül**, siyasal alanı daraltıp/ yasaklarken **siyasetin kötü bir şey olduğunu** propaganda etti. Başta üniversiteler olmak üzere toplumsal örgütlenmelere siyaset yasaklandı.

Öte yandan bütün darbelerden sonra **korporatist** kurumlar, **sendikalar, meslek örgütleri, ticaret ve sanayi odalarının yöneticileri, bakan, müsteşar, danışma meclisi üyesi, milletvekili oldular.**

CEMAAT, DEVLET VE SİYASAL İLİŞKİLER

Modern demokrasilerde **sivil toplum**, siyasal alanın ta kendisidir. Sivil alanda yer alan bu yapıların, yardımlaşma, dayanışma, mesleki, kültürel sorunlar, sağlık, eğitim ve düşünce, inanç, yaşam tarzı tercihi özgürlüğü.. küresel, sosyal.. meselelerde, yerel ve merkezî yönetimin karar alma süreçlerine katılarak “**denge ve denetleme**” görevi yaptıklarını görüyoruz.

Cemaat(ler) sivil alan ve sivil toplum mudur? Bir önceki yazımda “**Sivil toplumun evrensel tanımına en uygun yapılar dinî cemaatlerdir**” demiştim.

İşlevselliği bakımından, sivil toplum alanı içinde yer alıyorlar, fakat kurumsal ve mali yapıları desantralize; açık, görülebilir ve kaydı kuydu olmayan gizemli bir yapılanma özelliğini koruyorlar. Bu yönüyle bakıldığında, demokratik, sivil kurumla alakası yok. Çünkü ortada somut bir varlık yok.

Cemaat (Hizmet) ile iktidar arasındaki ihtilafın özü, geleneksel devlet ve devletçi iktidar zihniyetinin, iktidar ve egemenlik alanının kendi dışında kimseyle paylaşmak istememesinden kaynaklanmaktadır. **Cemaat** adına **Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı**, iktidar çevrelerinin bu korporatist tutumu karşısında “**sivil**” ve sivil toplum refleksi göstermiştir diyebiliriz. Hiç kuşkusuz ki bu refleksin arkasında, **I. ve II. Meşrutiyet, İttihat- Terakki ve Cumhuriyet** dönemlerinde, cemaat(ler)in iktidarlara yaşadıkları ilişkilerdeki olumsuz tarihsel **hafızanın da** rolü var.

Hizmet Hareketi “yol” göstericinin kuramsal liderliğinde; okullar, dernekler, vakıflar, medya alanında kurumlar olarak görünüyor. Bunların içinde, **Abant Platformu** gibi STK kavramı içine girenler de var. Bu somutlukta elbette ki, **Gülen Cemaati** sivil toplumdur.

Ayrıca, değişik, sosyal sınıfsal kesimleri kapsamaması bakımından tek bir örgüt çatısı altında toplanmayan, entelektüel, kentli ve “**kitle**” **hareketi** diye de tanımlanabilir.

İlkesel olarak siyasi alternatif olarak ortaya çıkmıyorlar. Seküler ve modern dünyayla uyumlu olarak, bütün iktidarların, hatta siyasi partilerin politikaları amaçlarına uygun ise, o parti veya partileri destekliyorlar. Devletten bağımsızlar, ama devlete bağlılar.

Siyasi partileri, tarihsel olarak geçici olarak tanımlıyorlar. Bu nedenle parti kimliği altında toplanmayı anlamlı bulmuyorlar.

Bu cemaat, kendini diğer cemaatlerden ayırmak ve **görünürlüğünü “dinin inanç topluluğu”** olarak sınırlamak istemiyor. Seküler yönüyle görünmek için “**hizmet**” tanımını kullanmayı tercih ediyor.

SİVİL TOPLUM VE SOL

Demokrasinin gelişmişlik düzeyiyle, sivil alan ve sivil toplumun siyasal çalışma alanı, amacı, programı birbirine çok bağlı.

Siyasal ve özgürlükler alanının sınırı, 12 Eylül Anayasası’nda da yazdığı gibi “**Atatürk’ün belirlediği milliyetçilik anlayışı ve O’nun belirlediği inkılâp ve ilkeler**”. Bunun adı **üç tek**’çi rejim. Bu rejim boyunca sosyalist, liberal, İslami hatta milliyetçi ideolojiler ve örgütlenmeler yasaklandı.

Düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün yasaklı olduğu zamanlarda, toplumsal örgütler, örtük olarak siyasi parti işlevi gördü. Bugün parti kurmanın önünde hiçbir engel yok. Ancak, solun toplumsal örgütlere bakışı ve

buralardaki çalışma anlayışı değişmedi. En önemlisi de, devlet bireylere nasıl “**araçsal**” olarak bakıyorsa, bir çok cemaat de dâhil klasik örgütlerin yöneticileri de **üyelerine** aynı zihniyetle bakıyorlar.

Gezi’de ortaya çıkan Y kuşağı, post-modern “sivil” zihniyeti ve sivil- politik alanın geleceğini gösterdi.

Sol, sivil alanı ve STK’ları ideolojik ve partisel alan olarak görüyor. STK’ların politik talepleri, parti programındaki azami talepler olarak ifade ediliyor. Bu nedenle temsil ettikleri sivil alanın çoğulculuğunu kucaklayamıyorlar. Ya da çoğulcu alan, bu zihniyetle yan yana durmuyor. Bir arkadaşımın deyişiyle, “**derin yapılar**” **STK’ları yönetiyor.**

Murat Belge’yle bitirelim: “... *Sivil toplumu Batı’daki sivil toplum gibi yaratmak gibi bir ideal, herhalde olamaz. Bu absürd bir şey. Şimdi biz burada meclis kurduk karar verdik, haydi bundan sonra ‘İspanya’daki gibi bir sivil toplumumuz olsun’ dedik. Böyle bir şey olamaz. Sivil toplumun temsil ettiği şey, bir özerklik, tek bir iktidar sultanın kontrolünde olmayan çeşitli özerklik alanlarıysa, bunun iyi olacağına karar veriyorsak, hayatlarımızı da bunun gibi kurumların olabileceği bir şekilde düzenleme kararı verebiliriz.*”

huscaker56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincaker1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnsani değerler: Biz ve onlar

Hüseyin Çakır 29.08.2013

Suriye’de iç savaş, Mısır’da darbe sonrasında, Başbakan Erdoğan ve yakın çalışma arkadaşları, Batı dünyasını “**insani değerlere**” karşı duyarsız oldukları için eleştirdiler. Eleştiri dozu o kadar arttı ki, “**ulusalcıların**” anti-emperyalizm politikalarını bile “**sol**”ladı neredeyse.

Batı’nın duyarsız olduğu eleştirisinde haklılar. Bu durum bugün ortaya çıkmış bir şey değil. Batı, uluslararası ilişkilere, her zaman önce **çıkarcı**, sonra **demokratik değerler** üstünden bakmıştır. Bu nedenle hep **çifte standart** uygulamıştır; dünyada böyle bakmayan devlet de yok.

Başbakan’ın dış politika danışmanı, büyük olasılıkla, Başbakan’ın izniyle, önce, “**Uluslararası ilişkilerde ‘karşılıklı yarar’ esasını geride kalmıştır, bugün insani değerler başa alınmalı, bizim dış politikamız böyle bir politika**” dedi. Ve bu politikanın Batı tarafından desteklenmemesini ve duyarsızlıklarını Türkiye’nin “**değerli yalnızlığı**” olarak tanımlayarak, siyasi literatüre yeni bir kavram kazandırdı!

İç kargaşa, iç savaş olan ülkelerde neden askerî müdahale gündeme gelir, savaşan taraflardan birine silah verilir de, taraflar biraraya getirilip gözlemcilerin gözetiminde, sorunlarını konuşarak çözmesi için çaba sarf edilmez.

Savaşan taraflara silah vermek ve insanları öldürerek, karşı tarafı dize getirmek **insani, ahlaki, dinî** değerlerle bağdaşır mı?

Bugüne kadar **insan hakları** adına dünyanın neresine askerî müdahale yapılmışsa, sorun çözülmemiş, katlanarak devam etmiştir.

İnsani değerler ve insan hakları: Önce **yaşama hakkı**, sonra **hak, eşitlik ve özgürlükten** ayrıştırıldığında, politikanın ve ideolojik kurgunun, propaganda aracı hâline geliyor. Bütün devletlerin işlerine geldiği gibi bu kavramları kullandığının yüzlerce örneği sıralanabilir. Türkiye de dâhil, **çifte standart** uygulamayan ülke yok gibi.

“DIŞ POLİTİKA, ‘SOYUT AHLÂK İLKELERİ’ UYGULAMA ALANI DEĞİLDİR”

Örneğin, darbeyle iktidara gelen **Sudan** Cumhurbaşkanı **Ömer El Beşir**, hakkında savaş suçları, insanlığa karşı suçlar ve soykırım işlediği için **Uluslararası Ceza Mahkemesi** tarafından tutuklama kararı verildiği hâlde, Kasım 2009’da **İslam Konferansı Örgütü** toplantısı için Türkiye’ye geldi. AB’den yapılan eleştirilere, “**Bu AB’yi ilgilendirmez, ikili bir ziyaret değil, bunlar çok taraflı ziyaretler**” yanıtı verilmişti. El Beşir, “**biz**”den ve “**kardeş**”, dinî ve duygusal bağ var çünkü! Batı’ya ver yansın edip, Mısır darbesini destekleyen Suudi Arabistan’a hiçbir şey söylememek gibi...

Ekmeleddin İhsanoğlu’nun devletlerarası ilişkilerde “**duygusal**”lık olmaz dediği de böyle bir şey sanırım.

••“Dış politika, ‘**soyut ahlâk ilkeleri**’ uygulama alanı değildir. İdeolojik şablonlardan, romantik hülyalardan kurtulmak, çok uzak mesafeli düşünmek ve ‘**güç**’ sahibi olmak.

Dış politikada aslolan realitedir; soğuk, sert ve tatsız realite!

Dış politikada en önemli olan şey ‘**başarı**’dır. Mertlik, yiğitlik, kardeşlik, ahde vefa, dürüstlük vb. gibi en değerli ahlâk kuralları dahi ‘**başarı**’nın yanında hiç kalır. Daha doğrusu, bunlar, başarıya yardımcı olduğu ölçüde önemlidir.

Türkiye’nin, uzun yüzyıllardan beri dış politikada iki büyük handikabı vardır: Dış politikasını soyut, ideolojikleştirilmiş bir ‘**Batı romantizmi**’ üzerine odaklandırmış olmak ve dünya standartları ayarında ‘**güç**’ sahibi olmamaktır.” (Durmuş Hocaoglu, Aksiyon, 18 Ekim 1997) Bugün de “**romantikleştirilen İslam dünyası**” önderliği handikabı ile mi karşı karşıyayız?••

TEMEL HAK VE ÖZGÜRLÜKLER, EVRENSEL DEMOKRATİK DEĞERDİR

İnsan haklarının, siyasal kavram olarak kullanılmaya başlanması için, 1215 yılında İngiltere Kralı’na kabul ettirilen **Magna Carta**, (Büyük Özgürlük Fermanı) insan hakları kavramının ilk belgesi sayılır.

II. Dünya savaşı sonrası, modern demokrasinin kurumları, kuralları ve değerlerinin temellerinin atılmaya başlamasıyla, **10 Aralık 1948**’de, BM Genel Kurulu’nun Paris’te yapılan oturumunda, 30 maddelik **İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi** kabul edilmiştir.

“Bütün insanlar özgür, onur ve hakları yönünden eşit doğarlar. Akıl ve vicdana sahiptirler.” (Madde 1)

"Herkes, ırk, renk, cins, dil, din, siyasal ya da herhangi bir başka inanç, ulusal ya da toplumsal köken, varlıklılık, doğuş ya da herhangi bir başka ayırım gözetilmeksizin bu Bildiri'de açıklanan bütün haklardan ve bütün özgürlüklerden yararlanabilir." (Madde 2)

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi (AİHS) 1953 yılında yürürlüğe girmiştir. Sözleşme, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nde düzenlenen hakları ortak güvenceye almıştır.

Türkiye, 27 Mayıs 1949 yılında İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'ni onaylamasına rağmen, **Kişisel ve Siyasal Haklar Sözleşmesi ve Ekonomik, Sosyal ve Kültürel Haklar Sözleşmesi**'ni, **15 Ağustos 2000** tarihinde imzaladı. AİHS'i 18 Mayıs 1954'te onayladı, 28 Ocak 1987'de de bireysel başvuru hakkını tanıdı.

Türkiye'de insan hakları alanında bir dizi iyileşmeler yapılmasına karşın, hâlâ **kara lekeler** olmaya devam ediyor. Hrant Dink cinayeti, Roboski, Gezi, Ali İsmail'in öldürülüşü... Anadilde eğitim hakkının pazarlık konusu yapılması vb...

"İnsani değerler"in erdeminden söz ederken, önce kendi evinizin içine bakmalısınız.

Sahi, Başbakan ve hükümet yetkililerinden **Gezi olayları**nda ölenlerin ailelerine taziyeye giden var mı? Yaralıları ziyaret edip, geçmiş olsun diyen...

AKP, 2011'den sonra **"biz"** ve **"onlar"** haritasını kalın çizgilerle çizmeye başladı. **"Biz"** alanına girmiyorsanız yandınız...

huscaker56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincaker1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Barış için savaş! Öyle mi...

Hüseyin Çakır 07.09.2013

"İnsani nedenlerle Suriye'ye mutlaka askerî müdahale yapılmalı"...

Tıpkı, 12 Eylül darbesinin gerekçesi gibi.

"Anarşiyi, terörü durdurmak için Türk Silahlı Kuvvetleri yönetime el koymak zorunda kaldı."

Kenan Evren, anılarında, darbe yapmak için, şiddet ve terörü iç savaş boyutuna nasıl getirdikleri itiraf ediyor.

Suriye'ye **insani nedenlerle** askerî müdahale diye bağırarlara sormak gerekiyor. Bugüne kadar ölen yüz binin üstündeki insanın ölümünde, iç savaşı kışkırtan, muhalefete politik, askerî ve silah yardımı yapanların günahı yok mu?

Ölüm ve vahşet çift taraflı olmuyor mu?

Bugüne kadar ölenler, **barış ve demokrasi** için mi öldüler, öldürüldüler?

AKP yönetiminin, Suriye'ye rejim ihraç etmesini "**insanlık**" adına savunuyoruz demek, Sovyetler'in Afganistan'ı işgalini savunmak gibi...

Suriye'ye askerî müdahale doğru mu yanlış mı tartışmasını yapmanın insani değerlerle hiçbir alakası yok. Bu tartışma, tamamen, ideolojik, siyasal ve askerî stratejik çıkar amaçlı tartışma.

Nedeni ne olursa olsun, **insanları öldürme üstünden ne barış ne de demokrasi kuruluyor**; Irak, Afganistan bunun yakın örnekleri...

Suriye'ye askerî müdahaleyi insan hakları ve demokrasi adına savunanların samimiyetine inanmak için; Çin'de insan hak ve özgürlük ihlallerine, Kafkaslar'a Rusya'nın müdahalesine, İran'da şeriat kurallarının uygulanmasına... aynı duyarlılıkla, aynı heyecanla neden sahip çıkmadıklarını sormak gerekiyor. Dünya'da BAAS rejimini aratmayacak birçok ülke var.

Bunları söyleyince "**sen, Esad'ı mı savunuyorsun**" diyorlar. Bu **12 Eylül 2010 Referandumu**'na evet diyorsan, 12 Eylül Anayasası'na evet diyorsun mantığı ile aynı mantık.

Dünyada hiçbir savaş, "**nedeni**", savaşın gerçek amacı olmamıştır. Bütün savaşlar, adına askerî müdahale, ne denirse densin, "**çıkart**" için yapılıyor. Alman Komünistleri'nin, I. Dünya Savaşı'na karşı çıkışlarındaki haklılık ve gerekçe hâlâ geçerlidir.

İnsan hakları, demokrasi adına Suriye'ye müdahaleyi savunanlara soralım. Suudi Arabistan rejimi, Suriye'den daha demokratik ve insancıl mı?

Hakikat ile propaganda "**gerçekliği**" birbirine karışınca, insan zihni doğruları, yanlış, yanlışları doğru olarak algılıyor, hakikatin yerini **algı yönetimleri** alıyor.

İDEOLOJİK DIŞ POLİTİKA

Suriye'de zaten savaş var. Dışarıdan askerî müdahale ile iç savaşların durdurulamadığına dair tarihte onlarca örnek var.

Suriye'ye hava harekâtının sınırları belirlenmiş. "**İktidar düşürülmeyecek, Esad kalacak, ama iç savaşta gücü kırılacak.**" Bunun anlamı, iç savaşın "**eşit**" koşullarda sürmesini sağlamak.

Böylesi bir saçmalık kabul edilebilir mi?

Başka bir saçmalık, Esad'ı iktidardan düşürecek askerî müdahale yapılsın. Bu kara savaşıdır. Bu tezi savunan Erdoğan Türkiye'yi Ortadoğu'da savaş batağının içine çekiyor. Böylesine önemli konuları, **o açılış, şu toplantı bu toplantıda söylüyor**. Meclis devrede değil. Olup bitenden Meclis bilgilendirilmiyor.

Erdoğan ve ekibinin Suriye politikası, AKP'nin 2011 sonrası dış politikada pro-aktif ideolojik politika çizgisi. İran'la yarışır gibi, İslam dünyasına, siyasi ve ideolojik yön verme hayali görüntüsü ortaya çıktı.

Erdoğan, Esad'ı iki ay içinde düşürüp, rejimi değiştirerek, Suriye Müslüman Kardeşleri'ni iktidara getirmeyi umut ediyordu. Mısır, Suriye, Suudi Arabistan... Kominter partileri gibi, İslam dünyasında AKP'ciler oluşturulacak ve Erdoğan, 250 milyonluk Arap ve 1,5 milyarlık İslam dünyasının "**post-modern halifesi**" olacak hayali kuruyor olabilir miydi?

Ya da birileri onu bu hayale inandırmış olabilir mi?

İslam İşbirliği Teşkilatı'na üye 57 ülkenin dünya ticaretindeki yüzde 17,5'lük payı, 1 trilyon 8 milyar dolar ithalatı ve 2 trilyon 150 milyar dolar ihracatına sahip olmak gibi post-emperyal proje yapanlar olmuş olabilir mi?

İnsan hayatını siyasetin ve ekonomik çıkarların '**aracı**' hâline kim ne amaçla getiriyorsa, insanları öldürüyorsa; zalim, zorba ve katildir...

Bunun "ama"sı vs. olmaz.

Ekonomik, siyasi, diplomatik onlarca yaptırım ve tarafları uzlaştırarak, çatışma dışı çözüm yolu varken, adına savaş ve cinayet bile deme cesareti gösteremeyip, "**müdahale-harekât**" diyenler, böylesi cinayetlerin sorumluluğundan, bugün kurtulabilirler, kendilerini alkışlayanlar da olur; tarihin ilerleyen zamanlarında, o zamanın insanları bu utanç verici cinayetlerden dolayı, insanlıktan özür dileycekler.

"**Zalime, zalimce ders vererek**" adalet sağlanamadığının açık örneği Irak değil mi; bir buçuk ayda Irak'ta 1500 kişi öldü. Suriye'ye müdahaleci ideolojik "**vicdanı**" nerede peki? Irak'a da mı müdahale edilsin diye çağrı yapacaksınız!

Demokratik değişim ve dönüşümün kolay olmadığını, askerî vesayet rejimini ortadan kaldırma mücadelesinde Türkiye yaşadı ve hâlâ yaşıyor.

Savaş dendiğinde aklıma, askerî sanayi geliyor.

Türkiye'nin askerî sanayiinde hangi şirketler araştırma, geliştirme için devletten ne kadar fon alıyor; hangi şirketler, silah ve askerî araç üretiyor bilen var mı?

huscaker56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincaker1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İslamcı kimlik merkezli yeni 'biz' ve 'onlar'

Hüseyin Çakır 13.09.2013

AKP iktidarının iç ve dış politikasını, özellikle Başbakan Erdoğan'ın "**ötekileştirici**", yer yer "**nefret söylemi**", "**kin**" içeren üslubunu eleştirenler, şu ya da bu biçimde karşı çıkanlar aynı kefeye konulup "**post-darbeciler**" olarak damgalanıp, "**vatan hain**"i suçlamasına varan hakaret sözleri sarf ediliyor.

Gezi eylemleri '**gerekçe**' yapılarak sanki **Milli Görüş**'ün tarihî "**düşmanları**", komünistler/ sosyalistler, ateistler, Kemalist, laik/ modernistler, liberaller, demokratlar... aynı çuvala konuldu; bunların AKP iktidarı karşıtlığı, "**İslami kimliğe**" karşıtlık ve düşmanlık olarak propaganda ediliyor.

Üç şey yan yana getirildi: **Camide içki, başı örtülü kadını tekmeleme, bize darbe yapacaklar**. Yeni bir "**biz**" ve "**onlar**" tablosu, bu ajitasyon üstünden "**yakın tehlike ile karşı karşıyayız**" kışkırtması yapılmaya başladı ve AKP'ci basın benzer şeyler bulup çıkarıyor. 28 Şubat öncesi yapılan kara propaganda zihniyetinin yolu izleniyor.

YENİ İSLAMCI KİMLİK

Yeni "İslamcı kimlik", ötekileştirilen ve "**düşman**"laştırılanlar üstünden kuruyor. İslamcılık dediğimde bütün inananları kastetmiyorum. AKP'nin Müslümanlığı siyasallaştırması ve ideolojisinden söz ediyorum.

AKP, **yeni "İslamcı kimlik"**le sınırları kalın kalın çizilen, "**safları sıkılaştırılalım**" bâbında "**biz**" tanımı yapıyor. **Yalçın Akdoğan "...Biz kardeşliği yüceltmek durumundayız"** diyor. '**Kardeşlik**'ten kastedilen din kardeşliği elbette ki. Son zamanlarda "**onlar**" diye tanımladıklarına "**yurttaş**" diye bile hitap etmiyorlar artık.

Topluma hitap ederlerken "**millet**" sözcüğü kullanımı bilinçli bir tercih; "millet" "**ümme**t"i tarif ediyor, tanımlıyor çünkü.

Millet/ ümmet, **ulus-ötesi tüm Müslümanları içine alan bir söylem** olarak kullanılarak "**biz**" kavramı '**ümme**t'le eşitleniyor, **İslam enternasyonal**i kavrama dönüşüyor. Olimpiyatların Tokyo'ya verilmesini, Başbakan'ın, "**1,5 milyarlık Müslüman dünyasına karşı**" çıkış olarak görmesi bu ideolojiyle bakmasındandır.

Ümme

Siyasi çıkarlar için yapılan "**biz ve "onlar"** cepheleşmesi/ bloklaşma, kaçınılmaz olarak, "**değerler, ahlaklar, yaşam biçimleri**" gerilime ve giderek çatışmaya kapı aralar.

ALGIYI YARAT, SAL ORTALIĞA

"**Onlar**" ve "**biz**" kutuplaşması tek tek bireylerin özgünlüklerini, farklılıklarını ortadan kaldırıyor. "**Yeni kuşak**" **genç TV yorumcularını** karşı karşıya oturtuyorlar (*Buradan TV program yöneticilerine; neden yuvarlak masa ve karışık oturum düzeni yapmıyorsunuz diye soralım*) "**siz**" diye birbirlerine hitap ediyorlar. Bunların çoğu 2010 Anayasa referandumunda aynı kampanya içinde yer almış kişiler. "**Siz**" diyerek, o kişinin kişiliğine, kendi düşüncesine hakaret edip, aşağıladıklarının farkında bile değiller. Konuşurken, orada olmayan bütün "**onlara**" karşı konuşuyorlar.

Bireyi **düz**leştiriyorlar, "**onlar**" olarak eşitliyorlar. Bütün dikta ve totaliter rejimler bu zihin kaynağından besleniyor. Bütün **iç savaşlar**, "**biz**" ve "**onlar**"ın --**iyi ve kötülerin** savaşı olarak sürdürülüyor.

Şöyle şeyler bugünlerde sık sık oluyor. Adı, Ali, Ayşe olan birisi bir tweet atıyor, bu tweet'te yazılanı "**onlar**"ın tümü yazmış gibi genelleştirilerek, günlerce ve günlerce propaganda ve kışkırtma yapılıyor. **Sizden** diye tanımlanan birisi çok "**olumsuz**" bir tweet atarsa, o görülmüyor veya "**münferit**" ilan ediliyor.

Cami çıkışı "**Kahrolsun demokrasi**" sloganı atanlar, "**Anayasamız Kur'an**" pankartı açanlar... Onlar da **münferit**... Çünkü "**biz**"den zihniyeti, böyle işliyor.

Veya şu ara moda olan, "**liberaller, solcu liberaller**" **diyorlar ki!** diye söze başlıyorlar. **Bunu söylenin adı yok mu, ne söylemiş, nerede söylemiş?** Hiçbir **ahlaki** sorumluluk duymaksızın, rahatça genelleştirme yapıp, kendi

zihinlerinde kurguladıkları saldırı cümlelerini “**onlar**” dediklerine yazdırıp, konuşturuyorlar.

Demiş ki diye başlayarak **algı** hegemonyası yaratılıyor. Çoğu uydurulmuş, psikolojik saldırı cümleleri, gerçekmiş gibi **olgu** hâline getiriliyor. “**Siz**”den olmayan bütün ötekilerin aynı düşündüğü gibi genelleştirmeler yapılıyor.

Bir algı yarat, ortalığa sal: Arkasından Twitter, Facebook, ardı ardına köşe yazıları, TV’de tartışmaları... “**Bizimkileri**” galeyana gelsin! “**Onlar**” günlerini görsün!

Bir süredir siyasetçiler bu “**veriler**” üstünden konuşuyorlar.

Başbakan, hükümet yetkilileri, iktidar partisinin önde gelenleri böyle yaptığında, siyaset, **psikolojik harp** ‘**sanatı**’na dönüşüyor. Bu psikoloji, en demokratik hakları kullanılmaz duruma getiriyor. En küçük bir kıvılcım bir anda ateş topuna dönüşüyor, iktidar ve devlet yetkilileri de ateşe benzin döküyorlar.

Onlar (Geziciler) 2020 Olimpiyatları’nın Türkiye’ye verilmesini de engellediler! Centilmenlik olan **sporun** bakanı, “**kına yaksınlar**” açıklaması yaptı.

Sonuç olarak: **İktidar ve AKP yetkililerinin İslamcılık üstünden yaptıkları, “biz” ve “onlar” ayrımı, Türkiye’nin her yerinde, özellikle Türkiye Kürdistanı’nda radikal/ selefi İslamcıları sokağa davet ediyor, onların eylemlerine, “iktidar ve devlet” güvencesi meşruiyeti sağlıyor.**

Bilmem farkında mısınız? “**Biz**” ve “**onlar**” birbirinden nefret etme noktasına getirildi.

huscakil56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincakil1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ateşi düşürüp normalleşmek

Hüseyin Çakır 19.09.2013

Ortadoğu ve Kuzey Afrika’da yaşanan **sıcak günler** Türkiye’yi de “ **vurdu**”, “**ateşi yükselenler**” halüsinasyonlar görmeye başladı! Akıl ve mantık çelişkileriyle dolu, vesayet rejimini anımsatan senaryolar ortalığa saçıldı.

Dünya liderleri arasında bir **başbakan**, Batı dünyası ekonomik krizle boğuşurken, Ortadoğu ve Kuzey Afrika’da rejimler çatırdarken, üç seçim üst üste iktidar olan “**Müslüman demokrat**” bir partiyle sağlanan siyasi istikrar yolundaydı.

Askerî vesayet rejiminin iktidardan düşürülmesi, devletin yeniden yapılanması yolunda adımlar atılıyorken; Müslüman dünyaya, “**İslam ve demokrasinin**”, İslamcılığı savunan bir parti iktidarı ile nasıl uyumlu ve örnek bir model olacağı konuşulurken, nazar mı değdi, ne olduysa oldu.

Siyaset dili, siyaset yapma tarzı, devlet refleksleri geri döndü. Değişen durum sindirilemedi sanki. Daha ileriye adım atmak yerine, yakın ve uzak maziden ruhlar çağırılmaya başlandı. Kamuoyu araştırmaları iktidarın oyunun yüzde elli civarında olduğunu göstermesine rağmen, **"iktidarı kaybetme"** korkusu adeta paranoyaya dönüştü.

Buluttan nem kapar hâle gelenler, Mısır'daki darbeyi kendilerine yapılmış varsayarak, darbe senaryoları ve darbeciler aramaya başladılar.

"Hükümetin içeride ve dışarıda gerçekleştirdiği önemli atılımların, ayartıcı bir 'euphoria'ya ('zafer sarhoşluğu'na) yol açtığını, sadece ikballerini, geleceklerini, elde ettikleri konumlarını düşünen, 'yalakalıkta sınır tanımayan' bazı kişilerin hükümeti yanlış yönlendirdiklerini, hatta bir çıkmaz sokağın eşiğine sürüklediklerini gözlemliyorum.

Hükümetin, akl-ı selim sahibi, donanımlı insanların samimi bir dille yaptıkları uyarıları dikkate almaya, bütün kesimlere açılmaya, bunun için de önyargısız, ötekileştirmeden ve bütün farklılıklara saygı duyan, farklı kesimlerin kendilerini ifade etme kanallarını açık tutan kucaklayıcı bir dil ve söylem geliştirmeye ihtiyacı var." (Yusuf Kaplan, **Yeni Şafak**, 13.10.2013)

HERKES DEVRİMİNİ BEKLEDİ

Arap Baharı'yla birlikte **"devrim"** rüyası görenlerin ruhları harekete geçti.

İktidarı kaybedenler, hiç iktidar olamamış olanlar, iktidar da olup da, nasıl yönetecekleri konusunda kararsız olanlar... kendi **"devrimleri"** için kavgaya tutuştular.

Bir kıvılcım gerekiyordu, **"devasa yangınları, bir kibrit çöpü başlatır"** sözündeki gibi, **İslami devrimciler, darbeci ulusalcılar, sosyalist devrimciler**, hatta **"yeşil devrimciler", "o âni"** bekliyorlardı! Sanki.

Gezi Parkı'nda ağaç kesilmesine karşı **Yeşil ve Çevrecilerin** oturma eylemine müdahale, çadırlara dökülen benzin ve çakılan bir kibrit **"o âni"** başlatmış oldu!

İktidara, iktidarını pekiştirme, her türlü muhalefete, muhalifliğini gösterme fırsatı doğmuştu. **Devletliğini unutmaya başlayan devlet, bilinen bütün yüzüyle sahnede idi.**

İktidar hırsıyla yanıp tutuşanlara sınıf ve statü atlamak için fırsat çıkmıştı. **Kraldan çok kralcılar**; gazeteciler, yazarlar, işadamları, akademisyenler, bürokratlar... Hayallerini gerçekleştirmek için ateşi harladılar.

Hazır kıtalar, senaryolarına göre harekete geçmişti. Korku bulutları oraya buraya üflendi, **korkuluklar dile geldi.** Her seçimden önce **"iktidara geliyoruz"** hayali gören **bir korkuluk**, iktidarın yıkılacağı tarihi bile açıkladı.

Siyaset, ölüm kalım savaşı, kefen giyerek cenge çıkma nidalarıyla yapılr oldu.

Ağzını her açan önüne geleni **mezara gömüyor.** İktidar yıkılıp, iktidarlar kuruluyor. Demokrasi, demokratik mücadele yöntemleri bir kenara atıldı.

Muhalefet iktidarı, iktidar muhalefeti tehdit ediyor.

Muhalefet tehditlere sokak eylemleriyle karşılık veriyor, iktidar, devletin/polisin gücünü sonu ölümlerle bitirilecek biçimde bastırmak için kullanıyor.

Siyasal rekabet ve mücadelenin yerini mini “**iç savaş**” görüntüleri aldı.

Ölüm ve cinayetle birlikte, sabıkalı devlet/polis ve iktidarla kavga, ideolojik “**kan davası**”na dönüştü.

G3 canlı yayıncılığı yapan TV’ler izlendiğinde, bambaşka bir Türkiye manzarası karşınıza çıkıyor, ‘**ana akım medya**’yı izlediğinizde başka bir Türkiye. İktidar ve yayın organları, bu yayınlardan ve atılan “**geyik**” tweetlerden **darbe geliyor**, direnişçi/eylemciler, polis saldırılarından “**işte faşizm**” sonucu çıkartıyor.

ORDUSUZ DARBE OLUR MU?

Ordu işin içinde olmadan nasıl darbe yapılır? Orduda darbe faaliyetleri var ise, onu ortaya çıkartmak da iktidarın görevi. Ayrıca **NATO içinde, Batı dünyası ile iç içe bir ordu, kafası esince darbe yapabilir mi?** Silivri’de yatan askerlerin hemen hepsi NATO karargâhından geçmiş generaller, NATO karşı çıksaydı bu generalleri cezalandırmak bu kadar kolay olur muydu?

Askerî darbe olur mu olmaz mı meselesine gelince: **Ordular var olduğu sürece darbe yapmak isteyenler hep olacaktır.** İspanya’da Albay Tejero gibi .

Darbeleri önleyecek ve darbeci zihniyetini marjinalleştirecek olan, özgürlük alanlarının genişletilip modern demokrasinin kurum ve kurallarının sağlıklı işler hâle getirilmesidir.

Bir an önce politikada, **normalleşecek** adımlar atılmalı. Bu koşullarda doğru dürüst seçim kampanyası yürütülemez.

İktidar, eleştirileri ciddiye almalı...

Öküz altında buzağı arama komploculuğundan vazgeçilmeli...

Kutuplaştırma sonucu iktidara ve devlete derin güvensizlik oluştu. Bu durumu ortadan kaldıracak olan iktidarın mevcut politikalarını değiştirmesidir.

Yeni kabine oluşumu normalleşme için fırsat olabilir.

Sonuçta, gerilim ve cepheleşmenin kazananı olmaz, kazandıklarını sananlar da kaybederler ve bedel ödemekle yüz yüze gelirler.

huscaker56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincaker1

Bu paket son paket mi acaba

Hüseyin Çakır 30.09.2013

AKP yönetiminin demokrasi dünyasının derinliğini bir sözcükle tanımlamak çok zor; demokratikleşmenin ne kadar istediğini almak için yapılanları tekrarlamak yerine bugünkü durumu ileriye nasıl taşıyacağını görmek gerekiyor. Çok fazla çabaya da gerek yok aslında. Türkiye'nin imzaladığı "**temel insan hak ve özgürlükleri, kültürel haklar, siyasi ve ekonomik haklar**" sözleşmelerinin gerekleri yerine getirilse, bambaşka bir Türkiye manzarası ortaya çıkar.

AKP'nin son kongresinde kabul edilen 62 madde, mucize gibi sunulmuştu. Oysa devletin, küresel dünyaya kendini adapte etme politikası, AKP'nin programı hâline getirilmişti, hepsi bu. **AKP mi devleti değiştiriyor, yoksa yeni devlet AKP üstünden post-vesayet sistemi mi kuruyor.** Savunma sanayi, füze sistemi, koruma kalkını ile başlayan silahlanma gibi mesela.

Devlet iradesi ve devlet aklına rağmen değişim gerçekleştirmek bu topraklarda çok zor.

"**Komünizm gerekliyse onu da biz getiririz**" diyen devlet zihniyeti 2013 Türkiye'sinde kendini güncelleyerek devam ediyor.

Bugünkü değişim yoluna 1999'da "**AB Helsinki Zirvesi**"nde "**tam üyelik**" adaylığı kesinleştiğinde girildi.

Ayrıca; **BM, İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi** (1948'de imzalandı) "**Kişisel ve Siyasal, Ekonomik, Sosyal ve Kültürel Haklar Sözleşmesi**" Ana sol (ANAP- DSP- MHP) iktidarı döneminde imzalandı. **Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi**, (1953'te imzalandı) "**bireysel başvuru hakkı**" 1987'de ANAP hükümeti zamanında kabul edildi.

Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı, 15 Ekim 1985 tarihinde imzaya açıldı, Türkiye, 21 Kasım 1988'de imzaladı. **Şart**'ın, **özerklik, yerinden yönetim** gibi bazı madde ve paragraflarına çekince koyuldu. Yeni pakette bu şerhlerin kaldırılacağı söyleniyor.

Atılan bu adımlar, Soğuk Savaş sonrası değişen dünyaya uyum sağlama ve **devleti yeniden yapılandırılma** çabasıdır. Devletin bekasının gereği kadar değişim.

Özal'ın başlattığı, ekonomik, siyasi, düşünce ve inanç özgürlüğü fikrî değişim girişimleri devletin ana gövdesi; ordu, bürokrasi ve iş dünyasında şok yarattı.

Devlet içinde ayrışmanın fitilini ateşledi. Bu ateş, karşı direnişi de ateşledi.

Özal'ın ölümü ya da öldürülmesi sonrasında, değişim durakladı. **Demirel**'in itiraf ettiği gibi, "**Devlet rutin dışına çıktı**".

DEMOKRATİKLEŞME PAKETİ VE DEĞİŞİM

Devletin **makas değiştirme** adımları sert dirençle karşılaştı. **Gladio** yapıları harekete geçti. Sivil- askerî bürokrasi, devlet kapitalizminden beslenen iş dünyası, devletçi basın-medya, mafya, **Cumhuriyet'i savunma cephesi** oluşturdu.

"**Karşı cephe**" için İslamcı partinin (RP) yükselişi bulunmaz fırsat olmuştu. **28 şubat**, İslamcılara karşı değil, değişimi durdurmak için yapıldı. İslamcılar, figüran olarak kullanıldı.

AKP'yi iktidardan indirme ve bir dizi darbe planı, "28 şubat bin yıl sürecek" sözü: Türkiye'nin değişim sürecini durdurmak, statükonun devamını sağlama kararlılığı için söylenmiş sözdür.

Değişen Türkiye'yi durdurma girişimleri Ergenekon'un ortaya çıkan kesimiyle çözüldü. Değişim ve yeniden yapılanma, AKP iktidarı marifeti ve "**yeni**" **devletle** yola koyuldu. Peki, değişim devam edecek mi?

2002'de iktidar olan AKP, devletin yeni **Milli Siyaset Belgesi**'ndeki politikalarla kendi politikalarını uyumlaştırarak, '**reformlar**'a girişti.

AKP, Cumhurbaşkanı **Ahmet Necdet Sezer**'le 2002-2007 yıllarında zorlu geçen beş yıl çalıştı. Buna rağmen bu dönemde, AKP'nin yaptığı! ya da yaptırılan , bazıısı "**devrim**" niteliğindeki reformlar (Yargı, Medeni Kanun, Ceza Kanunu...) "**12 Eylül'den çıkış**" getirebileceği konusundaki umutları güçlendirdi.

Demokratikleşme adımlarına toplumdan ve liberal aydınlar, demokratlar ve özgürlükçü soldan verilen siyasi destek iktidarı cesaretlendirdi ama değişime karşı eski devlet zihniyetinin direnişe geçmesinin fitilini de ateşledi.

Direncin kırılmasının tepe noktası, **Abdullah Gül**'ün Cumhurbaşkanı seçilmesi oldu.

DEMOKRATİKLEşMENİN SINIRI NERESİ?

Demokratikleşme herkesi değiştiriyor. AKP iktidarı ve devlet, "**değişim dedik ama bu kadar da demedik**" dercesine 2011'den sonra, tıngır, mıngır giden reform aracının el frenini çekti.

Devlet daha çok konuşmaya başladı: Valiler siyasetçi gibi, AKP adına konuşanlar devlet memuru gibi konuşuyor.

Demokratikleşme, **Barış Süreci**'ne kilitlenerek, Kürtlerin bölgede yeni statülerine karşı savaş tehdidine; Kürt siyasi hareketiyle pazarlık adına temel hak ve özgürlükler siyasi şantaj aracına dönüştürülerek, çelişkili insan hakları ve siyasal özgürlükler durumu ortaya çıkıyor.

Yeni **paket** açıklandıktan sonra, AKP yönetimi demokratikleşmede **son durağa gelindiği anonsunu** yapabilir mi?

Yeni devletin bekası için bu kadar değişim yeter denebilir.

Daha fazla "**icat çıkartmayın**" ...

Ermeni Soykırımı'nın 100. Yılı zaten başımıza bela olacak!

"Bu kadar hak, özgürlük yeter."

Allah'tan belanızı mı istiyorsunuz.

"Bu memlekette Kürt diyemiyordunuz."

"Her yer Metro, Her yere Metro"...

Dizinizi kırın, kesin sesinizi oturun.

Yoksa koyduk mu oturtmasını biliriz.

huscaki56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincakir1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Paketten yeni paketlet çıktı, demokratikleşmeye devam

Hüseyin Çakır 02.10.2013

Demokratikleşme paketinde ne var ne yok tartışmasıyla, beklenti yükseldi. "**Devrim**" dendi. "**AKP iktidarının birikiminin sıçraması olacak**" gibi çok iddialı sözler sarf edildi.

Böylece, her kişi, grup kendisi için beklenti içine girdi.

Paket açıklandı, "**büyük**" paketten, **paketçikler- matruştalar** çıktı.

Radikal her hangi bir adım atmamaya özen gösterilmiş.

İğneli fıçı konularına el atılmamış.

Mesela Terörle Mücadele Yasası, herhâlde çözüm sürecindeki ilerlemeye göre daha sonra gündeme gelecek veya hiç o alana girilmeyecek.

Bu pakette yer alan değişim ve iyileştirmelere bakıldığında, AKP iktidarının demokratikleşme, reform sürecinde izlediği yol ve yöntemin devam ettiğini görüyoruz.

Reform ve değişim sürecinde, sorunlar ortaya atılıyor, tartışılıyor, tepkiler yumuşuyor, toplumda mutabakat sağlanmış oluyor, fiilen işler hâle geliyor... Fiili durum ilerliyor, ilerliyor... "**istem arkadan geliyor**".

Açıklanan paket, en nihayetinde demokratikleşme sürecinde bir merdiven daha ileriye gidilmesidir.

Israrla yazmaya devam ettiğim gibi, imzaladığımız, çekinceleri kaldırdığımız uluslararası sözleşmelerdeki, "**bireysel, kültürel haklar**"ın gereklerinin yerine getirilmesi için önemli adım.

Erdoğan'ın AB sürecine göz ucuyla bakması, dış politikada izlenecek yol açısından önemli.

Bir gün sonra Meclis'in yeni yasama döneminde, Cumhurbaşkanı **Abdullah Gül**'ün yapacağı açılış konuşmasının, reform paketi ve demokratikleşmeye vizyon çizeceğini düşünüyorum.

Paketin içinde ne var ne yok tartışması önemli. Bu tartışma, demokratikleşme ve **değişim sürecini** derinleştirecek **alternatif muhalefetin** ortaya çıkması bağlamında yapılmalı.

Açıklanan paketin bağlanmış bir takvimi yok. Örneğin seçim sistemindeki **üç seçenek** tartışılacak. Ancak genel seçimlerden bir yıl önce yasa çıkmaz ise, genel seçimlerde uygulanamıyor.

Çıkacak yasalar, torba yasa olarak mı çıkacak... tartışma süreci nasıl yaşanacak, bunlar muğlak.

Erdoğan, uzun açış konuşmasında, **muhalefete çatarak, paket karşısında konum almaya itti.** Meclis'te paketteki yasaların tartışılmasında muhalefeti dışta tutma işaretini verir gibi tutum aldı.

Paket açıklanmadan yapılan eleştirileri bir kenara bırakarak, şimdi, bu değişikliklerin yapılmasını takip etmek ve bir an önce yapılması için **"izleme"**me **"denetleme"** yapılmalı. **Pozitif muhalefet** yaparak ve alternatif öneriler geliştirerek, **paketin ve yeni paketlerin seçim propagandası olarak sakız gibi çiğnenmesine izin vermemek lazım.**

Sivil toplum örgütlerinden kendilerini doğrudan ilgilendirenler, sürecin takipçisi olmalılar.

Mevcut devlet iradesi ve aklının, daha ileri değişim ve demokratikleşme talebi karşısında direnç gösterip göstermeyeceğini görmek için değişimden yana muhalefetin ortaya çıkmasının düşünsel zeminini oluşturmak gerekiyor.

Maalesef ne muhalif partilerin ne de sivil toplum örgütlerinin, kapsamlı genel veya sektör, sektör, alan alan demokratikleşme ve değişim programı yok. Kürt siyasi hareketi hariç tabii ki...

Sol'dan değişimde aktör olacak, toplumun nabzını tutacak bir muhalif seçenek kısa ve orta vadede görünmüyor.

Toplumum değişim talebi gündelik hayatına doğrudan değen kesimi, hayatını iyileştirecek, kendini iyi hissettirecek meselelere kulak veriyor, gözünü dört açıyor. Diğer meselelere, takım tutar gibi, maç kültürüyle yaklaşıyor.

Bu pakette, insana değen önemli maddeler var. Ama sarıp sarmalayıp heyecan yaratmadı.

AKP'ye yakın gazeteci, yazar ve Abdurrahman Kurt gibi siyasetçilerin, **"Yetmez ama evet"** demeleri anlamlı.

huscaker56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincaker1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tam demokrasinin 2023'e kadar yolu mu var!

Hüseyin Çakır 09.10.2013

Demokrasi paketi açıklandıktan sonra, iktidarın ve muhalefetin demokrasi anlayışının "**derinliği**", tutarlılığı ve tutarsızlığı bir kere daha ortaya serildi.

On iki yıldır demokratikleşme adına yapılan değişikliklere, başta ana muhalefet partisi ve **çok** sayıda "**sivil**" toplum kurumu, genellikle **ya hep ya hiç** olarak yaklaştı. Böylece AKP'nin işi kolaylaşmış(!), iktidarı dara sokmadan istediği gibi, keyfekeder hareket etme imkânı sağlanmış oldu.

Başbakan paketi sunum konuşmasında: "**Şartlar olgunlaştıkça, Türkiye değiştikçe, dirençler ortadan kalktıkça, siyaset güç kazandıkça yeni hak ve özgürlükler gündemde yerini alacaktır**" dedi. Bu, demokratikleşmenin tamama ermesinin 2023'e kadar yolu var demektir.

HÜKÜMET GÖREVİNİ YERİNE GETİRMEYİ GECİKTİRİYOR

"**Yeni hak ve özgürlüklerin gündemde yerini alması**" için eğer kimse sesini çıkartmazsa ve "**ne yapalım, buna da şükür**" denirse, Başbakan'ın çizdiği yol haritasına göre çooooo şükür çekmeye devam edilir.

Hâlbuki Birleşmiş Milletler "**Kişisel ve Siyasal Haklar Uluslararası Sözleşmesi**" bu iktidar döneminde, (4 Haziran 2003) TBMM'de kabul edildikten sonra Bakanlar Kurulu'nun (10 Temmuz 2003) kararıyla ikinci kez onaylandı, devletin ve hükümetin politikası hâline geldi. Hükümetin bu sözleşme maddelerine uygun reformları yapma **görev ve sorumluluğu** doğmuş oldu.

AKP iktidarı bu **görevi**, çok ustalık biçimde oy'a tahvil ederek, siyasal vizyon oluşturmak için, "**sürekli devrim**" imajını diri tutacak biçimde ve zorunlu olmadıkça gündeme getirmedir.

Doğu Avrupa ülkeleri bütün bu reformları beş on yılda yaptı, hepsi AB üyesi oldular.

Böyle eleştiriler yapınca, AKP üyelerinden çok, AKP'yi savunanlar çok kızıyor. Tek parti döneminden başlayarak saydırmaya başlıyorlar.

AKP'nin "**devrim**" niteliğinde dediği programı, kendi bakanlar kurulunun kabul ettiği "**Kişisel ve Siyasal Haklar**" sözleşmesinden bile çok çok geride.

Buyurun **bu sözleşmenin 53 maddesinden üç madde**:

- "*Bütün halklar kendi kaderlerini tayin etme hakkına sahiptirler. Bu hak gereğince halklar kendi siyasal statülerini özgürce kararlaştırırlar ve ekonomik, sosyal ve kültürel gelişmelerini özgürce sağlarlar.*"
- "*Herkes düşünce, vicdan ve din özgürlüğüne sahip olacaktır. Bu hak, herkesin istediği dine ya da inanca sahip olması ya da bunları benimsemesi özgürlüğünü ve herkesin aleni veya özel olarak bireysel ya da başkaları ile birlikte toplu olarak, kendi din ya da inancını ibadet, icra, bunun icaplarını yerine getirme ya da öğretme bakımından ortaya koyma özgürlüğünü de içerir.*"
- "*Etnik, dinsel ya da dil azınlıklarının bulunduğu devletlerde, bu azınlıklara mensup olan kişiler, kendi gruplarının diğer üyeleri ile birlikte... kendi kültürlerinden yararlanma, kendi dillerini kullanma hakkından yoksun bırakılmayacaklardır.*"

Muhalefet ve sivil toplum Meclis'in de kabul ettiği bir hakkın yerine getirilmesinin farkında değilse, bu

hakkın peşine düşüp yerine getirilmesi için hükümeti zorlamıyorsa, daha çok **"o şart, bu şart"** ileri sürülür. Daha çok **"uyusun da büyüsün"** demokrasi ninnisi dinlemeye devam edilir.

İKTİDARA ADIM ATTIRMAK

Neyse ki, hükümete görevini hatırlatmanın **farkında** olan muhalifler var. Bunlarda birisi de **Yeşiller ve Sol Gelecek Partisi** Parti Meclisi üyesi **Ferdan Ergut**.

"Siyaseti 'tarihle birlikte' düşünmek(*)" başlıklı yazısında, sol muhalefetin **"farkındasızlığına"** ve siyaset yapamamasına eleştirel yaklaşarak, toplumla birlikte muhalif siyaset yapmayı ele alıyor.

Ergut, değişimden yana demokrat/ özgürlükçü sol muhalefet siyaset yapmak istiyorsa toplumla birlikte iktidardan **talepte** bulunmalı diyor.

Yeşiller ve Sol Gelecek Partisi, (YSGP) "küçük" geniş kamusal alanda **"görünmeyen"** bir parti. **12 Eylül'den sonra, birleşen, ayrışan, değişmeye ve yenilenmeye çalışan sosyalist hareketin ana akımlarının** 2013'te geldiği politik düşünsel birikim.

Bu birikim reel siyaseti doğru okuyor, **2010 Anayasa Referandumu** ve sonrasında, en gerçekçi reel politik muhalif çizgiyi izledi. Doğruları söylemek, toplumun sizi tercih etmesi, sizinle olması için yeterli değil. Hâlâ eski ve yeni zihniyet üstünden siyaset yapma alışkanlıkları ve direnci olsa da, değişen Türkiye'yi ve değişen dünyayı, anlayan ve siyaseti yeni tarzda yapma ana eğilimini geliştirmeye çalışan siyasi bir hareket. Yeni siyaset ve yeni muhalefet böylesi fikirlerle, küçük, küçük adımlarla geliyor maalesef.

Sözü geçen yazıdan iki paragrafla bitirelim:

"...Bazılarının bir türlü arkada bırakmayı başaramayıp temcit pilavı gibi önümüze getirdikleri 2010 Referandumu'yla ivmelenen bir ruh hâli var. Atılan hiçbir adımın aslında önemli olmadığı, bütünüyle AKP'nin tezgâhı olduğu konusunda bazı örgütler müstesna genel bir kabul oluştu."

*"...AKP'den herhangi bir şey talep etmenin neredeyse bir hainlik olduğunu, sırf talep etme hâlinin bile AKP'yi 'meşrulaştırdığını' düşünen komünist partiler falan var memlekette. **Siyaset, talep etmek değilse, iktidarın üzerine talep boca etmek değilse, taleplerin kabul edilmesi için kitleleri o taleplerin arkasına dizmeye çalışmak değilse başka nedir? Kürtler yıllardır bize ders verip duruyorlar. Hem mücadele ediyorlar, hem müzakere ediyorlar. Kendine güvenen bir politik öznenin neyi nasıl yaptığına bile bakamayacak halde miyiz?"***

(*) Yazının tamamı için (<http://kuyereel.org/yazarlarimizYaziGoster.aspx?id=1497&yazarId=106>)

huscaker56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincaker1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Askerî sanayi ne işe yarar!

Hüseyin Çakır 23.10.2013

Dünya askerî harcamaları iki katına çıkarak 1,5 trilyon doları aştı. Konvansiyonel silah sanayiinden, bilgi- işlem teknolojisi ve askerî sanayie devasa bütçeler ayrılıyor. Dev bilgisayar şirketleri uzay savunma sistemi, “akıllı” yeni füze teknolojileri geliştiriyor.

Çin’den alınacak dört milyar dolarlık **füze savunma sistemi ve teknolojisi**yle Türkiye’nin askerî sanayii yeni bir döneme giriyor, dünya silah pazarına ve silahlanma yarışına doğru ilerleniyor.

Yerli silah sanayiinde özellikle son 20 yılda teknoloji ve üretim kapasitesi geliştiriliyor. Artık silah alımlarının yüzde 45’i yerli üretimle karşılanıyor.

Çin’le girişilen askerî teknoloji transferi ve nükleer santraller yapma hevesi; “**Türkiye nükleer silah üretimi mi planlıyor**” düşüncesini akla getiriyor.

TÜRKİYE’DE ASKERÎ SANAYİ ALTYAPISI

Cumhuriyet’in ilk yıllarında savunma sanayiinin temelini oluşturacak nitelikte bazı yatırımlar yapılmış, başta Askeri Fabrikalar Genel Müdürlüğü’nün kuruluşu olmak üzere, özellikle silah- mühimmat ve havacılık sektörlerinde önemli girişimlerde bulunulmuştu.

Askerî fabrikalar, 1950 yılında çıkarılan yasa ile Kamu İktisadi Devlet Teşekkülü şeklinde kurulan Makine ve Kimya Endüstrisi Kurumu (MKEK) Genel Müdürlüğü bünyesine alınıyor.

1974 sonrasında kurulan, **Kara, Deniz ve Hava Kuvvetleri Güçlendirme Vakıfları** tarafından yürütülen çalışmalarla bazı temel sahalarda; **ASELSAN, HAVELSAN, ASPİLSAN** gibi devlet sermayesine dayalı yatırımlar gerçekleştiriliyor. 1985 yılında **Savunma Sanayii Geliştirme ve Destekleme İdaresi Başkanlığı, (SaGeB)** 1989 yılında **Savunma Sanayii Müsteşarlığı (SSM)** olarak yeniden yapılandırılıyor.

1985’te ilan edilen **Silahlı Kuvvetlerin Modernizasyonu** bağlamında modernizasyon projesinin en önemli ayakları, **gelişmiş askerî teçhizat edinme** ve **askeri sanayide yerli üretimin payı** artırılmaya başlanıyor.

1987’den sonra ise **yabancı ortaklı şirketler** kurulmuştu. 1998’de Bakanlar Kurulu’nun onayladığı “**Türk Savunma Sanayii Politikası ve Stratejisi Esasları**” ve SSM’nin 2007 – 2011 “**Stratejik Plan**”ının ardından savunma sektörünün alt sektörlerine ilişkin “**Sektörel Strateji**” ve “**İhracat Politikası**” derinleştirilip, genişletiliyor.

2013’e gelindiğinde, büyük holdinglerden KOBİ’lere yaklaşık 200 özel şirketin de içinde bulunduğu bir **askerî-sanayi kompleksi** ortaya çıkıyor. Türkiye askerî harcamada 15. sırada yer alıyor.

ASKERÎ SANAYİN GELİR KAYNAKLARI

1986 yılında kurulan **Savunma Sanayii Destekleme Fonu**’nun geliri, **bütçe içi ve bütçe dışı** iki kaynaktan oluşuyor: Milli Savunma Bakanlığı bütçesinden ödenek, gelir ve kurumlar vergisi, Türk Silahlı Kuvvetleri’ni güçlendirmek amacıyla kurulmuş bulunan vakıflardan fona yapılan transferler. Toplu Konut Fonu’ndan aktarılan

pay. Akaryakıt tüketim vergisi, Tekel maddelerinden alınan vergiler. Fonun mal varlığı gelirleri. Bedelli askerlikten elde edilen gelirler. Milli Piyango, müşterek bahis oyunları gelirleri. Bağış ve yardımlar ve özel tüketim vergisi kalemlerinden oluşuyor.

Askerî harcamaların denetimi, 12 Mart'ta ve 12 Eylül'den sonra yapılan değişikliklerle engellenmiştir. Fon bütün **vergilerden muaf** tutulmuştur.

ASKERİ SANAYİN BÜYÜMESİ

2000'li yıllara girildiğinde askerî modernizasyon projesinin sonuçları "**yabancı sermaye ile ortaklık, ithalat ve borçlanma**" olarak belirlemiştir. 2004 yılında, silahlanmada dışa bağımlılığı yüzde 50'lere çekmek üzere **ortak üretim** esaslı tedarik anlaşmalarına dayalı model terk edilerek **yerli silah üretimine** ağırlık verilen bir modele geçilmiştir.

1990'da kurulan **Savunma Sanayii İmalatçıları Derneği'nin (SASAD)** üye sayısı 1991'de 21 iken, 2002'ye geldiğinde 61'e, 2010'da 83'e, 2013'te 200'e çıkmıştır.

Savunma Sanayii Müsteşarlığı'nın imzalanmış proje toplam bedeli 2008 yılında 24,5 milyar lira iken, bu rakam 2009'da 36,6 milyar, 2010'da 38,5 milyar, 2011'de 40,9 milyar liraya, 2012 yılında yürürlükteki proje sayısı 310'a, SSM'nin yönettiği bütçe, yani sözleşmeye bağlanmış 180 projenin bedeli 45,4 milyar liraya ulaşıyor. 45,4 milyar liralık sözleşme bedelinin yüzde 53'ü ortak üretim, yüzde 27'si yurtiçi geliştirme, yüzde 11'i hazır alım, yüzde 8'i konsorsiyum ve yüzde 1'i de Ar-Ge projelerinden oluşuyor.

Savunma Sanayii Müsteşarlığı'nın en büyük projeleri arasında ilk sırayı 16 milyar dolarla Müşterek Taarruz Uçağı (**JSF**) alırken, bu projeyi, 3,3 milyar dolarla **ATAK Helikopteri**, 2 milyar euro ile **Yeni Tip Denizaltı** projesi izliyor.

Neredeyse tamamı Güney, Kuzey Afrika ülkeleri, **60 ülkeye ihracat yapılıyor**. Bu ülkelerden bazıları: **Azerbaycan, Gürcistan, Birleşik Arap Emirlikleri, Mısır, Bangladeş, Makedonya, Arnavutluk, Bosna-Hersek, Pakistan, Kazakistan, Romanya, Türkmenistan, Cezayir, Malezya, Maldivler, Nijerya, Slovenya ve Irak. İngiltere'nin yanı sıra ABD'ye de ihracat yapılıyor.**

Askerî sanayinin gelişmesi, silah üretimi ve silah satışı, Türkiye'nin dış politikada öncelik tercihini belirleyip, iç politikada, militerleşmeye ve otoriterleşmeye yol açıyor olabilir mi?

Kaynaklar:

- Savunma Sanayii Müsteşarlığı.
- TESEV, Demokratikleşme Program, "**TÜRKİYE'DE ASKERİ-İKTİSADİ YAPI: DURUM, SORUNLAR, ÇÖZÜMLER.**"
- Savunma Sanayii İmalatçıları Derneği.

Twitter: @huseyincakir1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

HDP, denenmişlerden 'yeni' bir deneme mi

Hüseyin Çakır 30.10.2013

İnşallah bu kez tutar.

"Halkların Demokratik Kongresi", Çatı Partisi girişimi bileşenlerinin devamı olarak ortaya çıktı. BDP ve öncesi partilerin Kürt hareketinin bağımsız adaylarla, seçim ittifakı yaparak seçimlere katılma politikası, "2011 Genel Seçimleri sürecinde oluşturduğumuz Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'nun ortaya çıkardığı başarının yarattığı umut ve heyecanla tüm toplumsal muhalefet kesimlerini, demokratik direniş odaklarını, demokrasi, eşitlik ve barış mücadelesi veren tüm özneleri, ortak bir mücadele hattında buluşturmanın tam zamanı olduğunu düşünüyoruz" açıklamasıyla ilan edilmişti.

İnşallah dememin nedeni, Sosyalist/ Marksist solun 25 yıldır değişik kombinezonlar deneyerek yaptığı birlik girişimlerinin kaderine benzememesi dileği.

TARİHE DÖNÜP BAKMAK

Büyük umutlarla 1990'da, **Sosyalistlerin Birlik Girişimi**, adıyla Türkiye **sosyalist hareketinin ana akımlarından** gelenler, aydınlar, gazeteciler, yazarlar, akademisyenler, evrensel sosyal demokrat politika ve değerleri savunan "sosyal demokratlar", liberal demokratlar, feministler, bağımsız Kürt aydınları... **"Marksist olanların ve olmayanların"** partisini kurmak için yola çıkmışlardı. **SHP**'den ayrılan **üç milletvekili** de bu çalışmaya katılmış, **Sosyalist Birlik Partisi** (SBP) kurulunca Meclis'te üç vekili olmuştu. **"Sosyalistler Meclis'te temsil ediliyor"** diye gurur duyulmuştu.

SBP, 12 Eylül sonrasında solun en kapsamlı çıkışıydı. Daha **Berlin Duvarı** yıkılmamış, sosyalizmin, çoğulcu olup olamayacağı, **proletarya diktatörlüğü** en gelişkin demokrasi mi değil mi, işçi sınıfının öncü partisi nasıl olmalı, parti mi/ cephe mi, yasal komünist parti kurulabilir mi, kurulamaz mı ve serbest pazar/ piyasa, özel sektör sosyalizme uygun değil mi tartışmalarının hararetle yapıldığı bir denemdi. **Reformculuk:** Sınıf uzlaşmacılığı, hainlik; **Demokrasi mücadelesi:** Sisteme boyun eğme, sistemle uzlaşmacılık olarak sınıf düşmanlığı gibi görülüyordu.

SBP böylesi bir ortamda kurulmuştu. Ülkenin temel meselelerine, politik çözüme kafa yoran falan yoktu. Pardon, kafa yoranlar vardı, ama onların bu partide yer alıp alamayacakları temel tartışma konusuydu. **"Marksist olanlar ve olmayanlar aynı partide olabilir mi?"** SBP'nin kuruluş kongresinde; Marksistlerle, Marksist olup da Marksist olmayanlarla birlikte olmak isteyenler iki kutba ayrılmıştı.

Partinin adı bu ayrışmanın ana hatlarını gösteriyordu. **Marksistler "Sosyalist Birlik Partisi"** adını, **Marksist olan ve olmayanlar "Çağdaş Demokrasi Partisi"** adını önerdiler, 18 oy farkla partinin adı **Sosyalist Birlik Partisi** oldu. SBP kurulduğu gün, **"partinin kimliği"** tartışmasının içine gömüldü, Marksist olmayanlar sosyal demokratlar ve reformcular bir yıl içinde ayrıldılar veya ayrılmak zorunda bırakıldılar.

MÜCADELE VE DİRENİŞ PARTİSİ

Halkların Demokratik Partisi, denenmiş **“birlik”** girişimlerinin **“yeni”** bir versiyonu. 1990’lı yıllarda ve sonrasında **“solda birlik”** tartışmaları ve birleşmelerin içinde yer alanlar, HDP’nin çekirdeğini oluşturuyorlar. İlk kez Kürt siyasi hareketi (PKK-BDP çizgisi) seçim işbirlikleri dışında, Türkiye solunun bir kesimiyle, siyasi **birlik** girişiminin içinde yer alıyor.

12 Eylül sonrası **“solda birlik”** girişimlerine PKK çizgisindeki legal Kürt siyasi hareketleri sıcak bakmadılar, bu girişimlerin içinde yer almadılar. Sosyalist solun, **“sosyalizm, devrim, reform”** tartışmalarından uzak durdular. Kürtlerin kimlik ve özgürlük mücadelesini sistemin sınırlarını zorlayarak Meclis’te ve yerel yönetimlerde sürdürmek temel amaçları oldu. (*PKK’nin silahlı mücadelesinin karakteri ve etkisi bu yazı dışında ele alınmalı.*) Bu politika BDP ve öncülerini Kürtlerin bütün kesimlerinin desteklediği kitle partisi hâline getirdi. BDP geleneğinin siyaset yapma tarzı ile HDP’nin sosyalist bileşenlerinin siyaset yapma tarzı ve kültürü birbirini bütünlemiyor. BDP içinde ve seçmen tabanında, HDP içinde yer alma tartışması başlamışsa, demek ki sorun var, sorun görülüyor demektir.

Peki, bu birleşme Kürdistan’da heyecan ve sinerji yaratıyor mu? Daha önce **Taraf**’ta yazdığım bir yazıda **“BDP’yi Türk soluyla birleştirmek, Kürtleri ideolojik tercihe zorlar”** demiştim (<http://www.taraf.com.tr/huseyin-cakir/makale-bdp-yi-turk-soluyla-birlestirmek-kurtleri.htm>).

Altan Tan, **“İslamcı ve liberal demokratları içine almayan bir girişim bu”** açıklaması yaptı, **“eksiklerle oluşmuş, sol kimlikli bir parti, saygı duyarım ama demokratik muhalefetin biraraya gelmesi için yeterli değil”** diye eleştiride bulundu.

HDK’nin program metninde **“sosyalizm”** sözü hiç geçmiyor. Ama neoliberalizme, Türk- İslam sentezine, kapitalist sisteme, emperyalizme, onların kurumlarına, karşı **mücadele, direniş** partisi olarak kendilerini tanımlıyorlar. Demokratik taleplerin nasıl gerçekleşeceği AKP iktidarına adım attırarak veya iktidara geldiklerinde açık net belirtilmiyor. **Mücadele ve direniş**, örtük olarak **devrim** yerine kullanıyor. **Duran Kalkan- Mustafa Karasu**’nun **“Kürdistan’da devrim”** tezlerinin başka bir ifadesi de denebilir.

HDP’nin kurucu bileşeni sosyalistlerin dünya görüşleri, siyasi ve ideolojik duruşları eklektik bir muhalif tablo ortaya çıkartıyor. Parti/cephe modeli bir örgütlenme deneniyor. Kürdistan’da BDP, Batı’da HDP... **Federal bir Cumhuriyet** için mükemmel siyasi bir yapılanma olabilir, ama ne BDP ne HDP federalizmi savunuyor.

Kürtler, Kürt seçmenler, **“Türk solu”** olarak kendilerini tanımlayanların satır arası konuşmalarına alışkın değiller. BDP’nin ve aynı çizginin öncesindeki partilerin bütün yazılı, sözlü belgelerinde **“sol, sosyalizm hatta sosyal demokrasi”** gibi **ideolojik kavramların** kullanılmadığı görülecektir. BDP geleneğinin Türkiyelileşme amacı, sol söylemle gerçekleşir mi? AKP’ye alternatif muhalif seçenek HDP olur mu? **Mücadele ve direniş** politik çizgisiyle **AKP’yi dize getirmek** amaçlanıyorsa, bu pek mümkün görünmüyor.

HDP, Kürdistan dışında, Kürtlerin yaşadığı batı illerindeki Kürtlerden başka, toplumsal taban/ toplumsal muhalefete ulaşarak kitle partisi olabilir mi?

Olmasını temenni ederiz. Yerel seçimler ilk deneyim olacak.

huscaki56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincakir1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Parti olmayan parti' HDP

Hüseyin Çakır 07.11.2013

Programında "**kalkınma, refah, büyüme**" sözcüğü hiç geçmeyen, "**mücadele**(ci)" (106 kere), "**eşitlik**(çi)" (15), "**ezilen**(den)" (15), "**özgürlük**(ten)" (20), "**demokratikleşme**(den)" (3) yana **kitle partisi** olabilir mi?

HDP'den söz ediyorum. Partinin bileşeni partilerin içinde, sosyalist partiler, gruplar ve kişiler yer alıyor, ancak HDP'nin, sol/sosyalist gibi ideolojik parti olmadığı ilan edildi. Bir partiden öte, cephe, 2011 seçimlerinde oluşturulan "**blok**"un partileşmesi, başka bir tanımlama yapmak gerekirse, "**parti olmayan parti**" gibi bir parti!

Bu yeni bir şey değil. 1986-89'lar da, **sosyalist dergilerde** "**solun legalleşmesi, solda birlik, sol- sosyalist parti nasıl kurulmalı**" tartışması çok sık yapıldı. "**Parti mi, cephe mi, sol blok mu**" demokrasi mücadelesi için doğru araçtır tartışması da aynı dönemde yapıldı.

1990'larda, **Marksistlerin Birliği** tartışmalarında "**Parti olmayan parti**", özgür bireylerin, birey olarak katıldığı "**yeni tip siyasi hareket**" tartışması da yapılmıştı.

Maalesef, Marksist solun arayışı yakın tarihinin (25-30 yıl) **birlik, yenilenme** deneyimi hafızası ortada olmadığı için, birileri bugün bu birikim üstünden, değişim ve yenilenme arayışından uzak durduklarından, **sıfırdan** başlanıyormuş, **ilk defa yeni şeyler** söyleniyormuş gibi bir ortam yaratılıyor.

HDP'nin eşbaşkanı, HDP'yi eleştirenlere, "**biz yepyeni bir şey deniyoruz**" diyor. Oysa tanımlanan parti yapısı, 27 yıl önce tartışması yapılan "**blok, cephe ve parti olmayan parti**"den başka bir şey değil. Bugünkü HDP'nin **çekirdek kadrosu** bu tartışmaları "**reformculuk**" olarak küçümsemişti, sert eleştiriler yapmışlardı. Bugün değişmiş olabilirler. Dün böyle düşünüyorlardı, bugün de böyle düşünüyorlar demek istemiyorum.

Altını çizmek istediğim, dün karşı çıktıkları "**sol blok- cephe, parti olmayan parti**" yönteminin "**yepyeni**" bir deneme diye sunulmasıdır. Dün **yeni** diye tartışılan: Farklı, ideolojik, siyasi parti, grup ve kişilerin biraraya gelmesiydi. Bugün, bu "**yeni**"ye değişik sosyal kesimler, kimlik mücadelesi verenler ekleniyor.

Parti sözcüleri HDP'yi tanımlarken, "**Kürtlerin, Ermenilerin, farklı cinsel tercihte olanların, Müslüman demokratların...**" partisi diyorlar. Partinin kurucusu veya yönetici olmuş kişilerin siyasi, sosyal kimliklerini **o kesimin** tümü sanki partiyi destekliyormuş gibi **tümelci** açıklamalar yapılıyor. Bu vb. yaklaşımlarda zihniyet ve metodoloji olarak yeni olan bir şey yok, **yan aktörler** değiştiriliyor.

Dünün tartışmalarını, 30 yıllık denemeleri bilmeyenler için HDP oluşumu "**yepyeni**" bir deneme gibi görülebilir. Daha parti kongresi yapılmadan eşbaşkanları seçilen, kimin yönetici olacağının "**üst akıl ve irade**" tarafından belirlendiği parti işleyişinin nesi yenidir?

"**Yeni bir girişim, deneme, şimdi eleştiri zamanı değil, bu girişime bir şans verelim**" deniyor. Kılıçdaroğlu ile CHP'yi sosyal demokrat, Sarıgül'le CHP'yi büyütmek ne kadar yeni ise, "**devrim, sosyalizm, sınıf mücadelesi**" ideolojisini savunan parti grup ve kişilerin, BDP-PKK Kürt siyasi hareketi, LBTG'lilerle biraraya gelerek, "**yeni**" ve kitle partisi olma gerçekliği de böyle bir şey.

NASIL BİR MUHALEFET PARTİSİ

İktidara karşı muhalif olmak ile iktidar olmak için seçmenlerin tercih edeceği, siyasi seçenek olarak muhalefet olmak aynı şey değil.

Programında **"kalkınma, büyüme, refah..."** gibi insan hayatının olmazsa olmazı, insanların daha iyi yaşama arzularına yer verilmiyorsa, böylesi bir partinin **"bütün toplum kesimlerinden oy alması"** ve **"kitleselleşmesi"** nasıl olacak sorusunu sormak gerekiyor?

HDP **"mücadele ve direniş"** partisi- hareketi olacağız diyor. **Sebahat Tuncel**, **"Latin Amerika, Yunanistan ve Ortadoğu direnişleri, mücadelesi ve Gezi direnişinin ruhunu taşıyan parti olacağız"** diyor. Böylesi paralellik üstünden üretilecek siyaset ve siyasi mücadele olsa olsa **"devrimci romantizm"** olur. Bu zihniyet, **"Devrimci halk ayaklanması, alternatif Cumalar, Diyarbakır tahriri..."**nin devamıdır.

Muhallifliği, iktidar karşıtı blok ve toplumsal muhalefet oluşturmayı gerilim, sokak eylemleri **mücadelesine** indirgeyen politikalarda **yeni** olan bir şey yok. **Hadi Uluergin**'in deyişi ile HDP'nin muhalifliğinin, Kalpazan Komünist Partisi, İşçi Partisi, ÖDP'den ne farkı var ki!

BDP'nin bugünkü yönetimi, **Demirtaş** ve **Kışanak**'ın Barış Süreci'nde izledikleri politik çizgi, dil ve hükümete yönelik eleştirileri, pozitif muhalefet tarzları, BDP'yi ana muhalefet konumuna taşımıştı. AKP'yi demokratikleşme ve Barış Süreci'nde sıkıştırıyor, CHP'yi demokratikleşme çizgisine çekiyordu.

27 Ekim'den bu yana HDP'nin eşbaşkanlarının açıklamalarındaki dil, politik söylem klasik sol, muhalif **"gergin yüz ifadeli"** söylem. Bu söylemin BDP'yi destekleyen Kürtler tarafından nasıl karşılandığı önemli.

Bitirirken, sahi BDP, çoğulcu Türkiye partisi değimliydi? Demokrat İslamcı, sosyalist Türk solcusu, Hristiyan, muhafazakâr Kürt demokrat... milletvekilleri vardı. BDP, AKP iktidarına karşı muhalif politik seçenek olarak oyunu artırıyordu. Yeni siyaset zihniyetiyle güven duyuluyor, oy verilecek bir parti olarak çok değişik kesimler tarafından konuşuluyordu.

BDP'nin bu çizgisinin HDP'de bire bir devam edeceğini söylemek çok zor.

"Şimdi kime oy vereceğiz?" son günlerde çok değişik yerlerde duyulan bir ses.

huscakir56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincakir1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Başbakan'ı yıpratmayalım!' Ama o her şeyeimize karışsın!..

Hüseyin Çakır 14.11.2013

Başbakan Mısır, Suriye fatihi gibi davrandığında, AB'ye ABD'ye Batı dünyasına rest çekip, siyasal İslam'ın dünya lideri gibi bağırıp çağırdığında, **Gezi** olaylarında, **Taksim**'e karşı **Kazlıçeşme**, Mısır darbecilerine karşı

Saraçhane Meydanı'nı **Rabia** Meydanı yapıp kendi gibi düşünmeyen herkesi darbeci ilan ederek cihat çağrılarını yaptı..

Bugün Başbakan'ın ağzından haftalardır ne Mısır, ne Suriye ile ilgili tek kelime çıkıyor. Feryat figan eden partizan medya, partizan yazarlardan da tısssss yok.

Ne oldu, Mısır ve Suriye'ye ye demokrasi mi geldi. **İHVAN** iktidar mı oldu, **Esad** gitti mi?

Yarı resmî "**el ahram**" gazetecileri ve yazarları, "**penguen**" hikâyeleri anlatıyorlar.

Recep Tayyip Erdoğan'ın 2011'den sonra kurguladığı ideolojik söylemlerine, politik diline, muhalefete yönelik, nefret, aşağılayıcı, ötekileştirici söylemlerini eleştirdiğimiz zaman, bu eleştirileri **TMSF- devlet basını- el ahram-** ajitatör-propagandist yazarları; bunlar "**Demokrasinin ve Barışın**" "**Başbakanını yıpratmaktır**", nasıl olur da **tünelin ucundaki ışığı** görmezsiniz diye kendilerini parçaladılar. Öylesine heyecana kapıldılar ki, bu sevda uğruna içinde bulundukları gemiyi batırmaya niyetlenip Başbakan'ın '**devlet-i âli**'sinin medya gemisine ışınlanmak için, kendileri giderken, deklarasyon hazırlayıp... "**gemi batıyor, gemi batıyor**" diye herkesi karaya çıkarttılar. Deklarasyoncu öncüler karaya çıkınca **Başbakan'ın devlet medyasına hicret** ettiler; yaya kalan gemi yoldaşlarını da "**serbestiyet**" dolmuşuna bindirdiler.

HERKES EMRİNİZ BAŞIM ÜSTÜNE DEMEZ

Başbakan'ın son söylemlerini herkes tartıştı. Ben bu konunun ne özüne, ne felsefesine ne de İslam Fıkıh'ına (zaten bilgim yok) gireceğim. Zaten Başbakan her şeyi biliyor. Siyasi lider olma ile bakan dükkânı sahibi olma, aile babası olma ile ülkeyi yöneten başbakan olma, inanan biri olma ile bütün inanların ve inanmayanların rehberi olduğuna inanan bir ruh hâli içinde. Bunu bir tekke, cemaat içinde yapsa, bu ülkenin zenginliği sayılır. Bu ülkenin başbakanına ve partisine, devletin bütün kurumları, maliyesi, askeri ve polisi, bürokrasisi, eğitim sistemi, turizmi, dış politikası, sporu, bizim vergilerimizle, bizi iyi yönetmesi için "**emanet**" verilmiştir.

Ama siz, size **emanet** edileni **kendi özel mülkünüz** gibi görüp istediğimi yaparım diyorsanız... kusura bakmayın 2013 yılında buna "**emriniz başım üstüne**" demezler.

Başbakan'a eleştirel söz söylenmesin; ama o, yasa, hukuk, yetki sorumluluk tanımaksızın herkesin her şeyine karışsın! Hakiki Müslümanlar daha iyi bilirler, **Hz. Muhammet** bile kendine böylesi yetki görmemiş, hiçbir halife bu kadar fütursuz olmamış.

İktidar, güç ve erkin hazzına kapılan bütün liderler, önce haz duyarlar, tabiri caizse ayakları yerden kesilir, tepeye, en tepeye doğru tırmanır ve geriye dönüp baktıklarında yalnız olduklarını görürler. Yalnızlaşırlar. Yalnızlaşan liderlerin kaybetme korkusu içlerini kemirmeye başlar. Yalnızlık ve korku, bulunduğu konumu kaybetme korkusuyla birleşince, çevresindeki bütün dostlarını düşman görmeye, onların kendini alaşağı edeceğine, komplolar düzenlediklerine inanır. Kendine güvendiğini düşündüğü insanlardan kalkan oluşturur. Ya da oluşturduğunu sanır. Lider kendini güvende sandığında, çevresindeki yeni kalkan iktidarın nimetlerin tarumar eder, iktidara tırmanır, bir süre sonra iktidarda yalnız olan lider mi iktidar, yoksa ona kalkan olanlar mı iktidar karışır ve varoluş için, lider ve çevresi birbirine kenetlenir.

Böylesi lider ve iktidarın tarihte onlarca örneği var. Bu lider tipleri otoriter ve diktatördür. **Venezuela** lideri **Nikolas Maduro**, bir teknoloji şirketinin "**fiyatları çok yüksek**" dedi diye, askerî birlikler "**halkın yararını gözeterek**" şirket merkezini basıp, TV, bilgisayar, vs... yağma ettiler.

Bizim başbakan da, **Gezi** eylemleri sırasında “**tencere-tava çalanları ihbar edin**” dedi, şimdi de, **kızlı erkekli öğrenci evlerini ihbar edin** diyor.

YANAĞINI OKŞAYANLAR BİLE İSYAN ETTİ

“**Kediyi adıyla çağırmak**” kediye hakaret olmayacağı gibi, ideolojik ve siyasi duruşu otoriter olan, dikta eğilimini olguya dönüştürmek için cirit atana da adıyla hitap etmek lazım. Adı komüniste çıkmış olanlar, liberal demokratlar, özgürlükçüler... Zaten kötü niyetli olanlar “**Başbakan’ı yıpratmak**” istiyorlar. Son tartışmada Başbakan’ın **yanağını okşayan “abi”, 27 Mayıs’ın, 28 Şubat’ın** mağduru, başörtüsünün yılmaz savunucusu, **abla/ bacı** da Başbakan’ı yıpratmıyorlar mı?

huscakir56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincakir1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Diyarbakır’da doğru söyler, Bismil’de şaşar

Hüseyin Çakır 21.11.2013

Diyarbakır’da doğru söyleyip, Ankara’da en az **şaşan** siyasi-devlet adamı Tayyip Erdoğan oldu.

Hakkını teslim etmek lazım...

Erdoğan’ın hakkını teslim ederken, ondan önce Diyarbakır’da, “**Kürt realitesi**” sözünün söyleyerek “**tarihe**” geçen **Süleyman Demirel**, “**Avrupa Birliğinin yolu Diyarbakır’dan geçer**” diyen, **Mesut Yılmaz’ın** sözlerinin arkasında duramamaları, Kasımpaşalı olmadıkları için değil elbette.

Diyarbakır’da doğru söyleyip! daha **Ankara’ya** varmadan, **Bismil’de tek, tekçi milli görüşünü** dışa vurması, Erdoğan’ın siyasi oportünist karakteri açısından hiç de şaşırtıcı olmadı.

Erdoğan, post-modern zamanların muhafazakâr siyasetçisi modeli: Onun muhafazakârlık değerleri, ahlakı başka bir tartışma konusu.

İdeolojik duruşu ile siyasal amaçlarını çatıştırarak paralize eden ve sonuçta üstü üste düşürerek buradan kârlı çıkan ender siyasetçilerden birisi.

Diyarbakır’da **Barzani- Şivan Perwer** buluşması, **Bismil’de** açılış yapması, aynı zamanda **Osman Baydemir’le** Belediye’de buluşması, **BDP’lilerle** yan yana fotoğraf vermesi...

Bütün bunlar **Barış Süreci** için ise eğer, **sembolik anlam** olarak güzel.

Bir başbakanın siyasi iradesi açısından bakıldığında, bu **sembolik seremoni**, iktidarsızlık şovu.

Bütün bu seremonilerin hukuki yasallığı yok.

12 Eylül anayasası ve hukuku hâlâ yürürlükte ve Başbakan anayasayı çiğniyor, TMK'ya göre, terör suçu işliyor...

Diyarbakır'da **Kürdistan** demek, Başbakan ve AKP iktidarı için çok anlam olabilir belki, ama zaten bu ülkenin gazete ve TV'lerinde **Kürdistan** yazılıp çiziliyor ve söyleniyor.

Başbakan'ın Diyarbakır'da Kürdistan demesi elbette önemli, ama çok daha önemlisi bu **fiili durumun** anayasal hukuki hâle gelmesi

KONUŞTUĞUNU YASA HÂLİNE GETİRMEK ÖNEMLİ

Başbakan Diyarbakır'da **Kürdistan** diyor, **Ahmet Kaya**'ya saygı diyor, **Şivan Perwer**'e kucak açıyor. Bu konudaki samimiyetini sorgulamak bana göre doğru olmaz. **Ahmet Kaya**'yı **Şivan Perwer**'i de sanatçı olarak hakikaten seviyor olabilir.

Mesele siyaset ve siyasi amaç ve çıkar olunca, her şey **araçsallaştırılıyor**.

16 Kasım Diyarbakır buluşması, seremonisi ile herkes araçlaştırıldı.

Barişi kazanma ile Kürtlerin oyunu kazanma maratonuna ve siyasi yarışına start verildi.

Başbakan, Kürtlerin ruhunu okşayan sözler söylüyor. Bir kısım Kürt/Türk milliyetçilerinin ayrıntı zıt kutuplarda köpürüyor, bazı Türkler ve Kürtler kızıyor, bazı Türkler ve Kürtler derin bir ohhh çekiyor.

Oy avcılığı ve oy tuzağı için bu söylem, siyasi "**akıl**" başarısı olabilir.

Barişe demokratikleşmeye ne katkısı olur diye sorulursa "**Ha Hasan, ha Kel Hasan**" değişen pek bir şey olmaz gibi.

Türkiye Cumhuriyeti'nin başbakanın Diyarbakır'da **Kürdistan** ya da **Amed** demesi önemli elbette.

Ama bu ve benzeri söylemler aslında malumun ilamı; Cumhurbaşkanı **Dersim, Norşin** dedi. Başbakan'da **Kürdistan**'a Kürdistan dedi.

Anayasa, TCK, TMK vb. bütün yasalar, boylu boyunca elinde sopasıyla köşede bekliyor.

Her şey fiili durum.

Hukuk devleti ve yurttaşlık hakları 12 Eylül anayasası, Başbakan ve Cumhurbaşkanı'nın söylemlerinin tümü anayasa ve hukuk dışı.

BAŞBAKAN KÜRDİSTAN DİYOR, SORUN YOK

Cezaevinde yatan binlerce kişi, TMK maddelerinden dolayı "**Sayın Öcalan**" dediği için, **PKK propagandası yapmaktan, terör örgütü sempatizanı, terör örgütünü övme** gibi uyduruk nedenlerle onlarca yıl hapis istemiyle yıllardır cezaevlerinde yatıyor.

2013'te Diyarbakır'a gidip Kürdistan'a Kürdistan demek ile APO'ya Öcalan demek arasında hiçbir fark yok...

Bu sözleri Ankara'da yasa haline getirmek kolay değil, zurnanın zırt dediği nokta burası.

Ankara'da devlet var.

Ankara'da bin bir türlü hesap kitap var.

AKP iktidarı kadim devleti ve bu devlet ideolojisini ne kadar değiştirdi, kadim devlet, AKP'yi ne kadar kendine benzetti?

Sonuçta:

"Kürdistan" demek **tabu** yıkmak ise, **Öcalan'**ı ve **KCK** tutuklularının serbest olmasını istemek devrim olur.

Diyarbakır'da "Rojbaş" deyip, **Bismil'de "Tek devlet, tek bayrak, tek ülke, tek millet"** demek 2013'ün son ayında, **Barış Süreci** için de, demokratikleşme için de artık yetmiyor.

Twitter: @huseyincakir1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne olacak şimdi: Kardeşlik hukuku mu, 12 Eylül hukuku mu

Hüseyin Çakır 28.11.2013

Yeni anayasa umudu, **Nasrettin Hoca'nın** tellere takılan koyunların yününden borcunu ödeyecek çobanın hikâyesine döndü. Sevinçten kimlerin kıkır kıkır gülüp göbek attığını tahmin etmek zor değil.

Bekir Ağırdır'ın tanımıyla, **"Yeni anayasa yapmaya tersten başlanandı"**, sonunda da tersyüz olundu.

12 Eylül darbe rejimi zihniyetinin ürünü olan anayasayı değiştirmek için, öncelikle **yeni anayasanın felsefesinden** başlanması gerekirken, **12 Eylül zihniyetine dokunmama gizli mutabakatına** varılmış gibi, **Başlangıç, 3. ve 66. maddeler** es geçilip, **"yeni, demokratik anayasa"** yapılmaya kalkıldı.

Yeni anayasa taşını tepeye doğru kerhen ite kaka götürmeye çalışırken, daha yolun yarısına gelmeden **Uzlaşma Komisyonu Başkanı Cemil Çiçek**, stop dedi. Türkiye'nin reel siyasi takvimine bakıldığında, **"yeni anayasa aşkı"** birkaç bahar, yaz, kıştan sonraya: 2015 genel seçimleri sonrasına kaldı.

Gerçi, Başbakan Erdoğan'ın sağı solu belli olmaz; **"Buyruğumdur: Yeni anayasa yerel seçimlerden sonra, 2015'e girmeden çıkarıla"** diyebilir.

Veya yerel seçim sonrası balkon konuşmasında Cumhuriyet'in 100. Yılı 2023 hedefi olarak, "**bizim oyumuzu yüzde 70'e çıkartın biz de size yeni anayasa yapacağımıza söz verelim**" diyebilir, herkesi şaşırtabilir!

Başbakan hukuk meselesini zaten çözdü! AKP üyesi kardeşleriyle AKP'ye oy veren yoldaş yüzde elli halk ile "**kardeşlik hukuku**" olduğunu ilan etti. *Bu kardeşlik hukuku, Türkiye ve dünyada Sünni Müslüman inanca sahip olanları ve Erdoğan'ı alkışlayanları kapsıyor* Kardeşi olmayan dünyalı ve Türkiyelileri de "**kalles**" ilan etti.

NEYİN MUHAFAZAKÂRLIĞI, MUHAFAZASI

Şaka bir yana: **12 Eylül anayasasının felsefesi ve ideolojisi "uykuya yatmış"** olarak "**rahat**" komutunda duruyor iken "**Gerçekçi ol, imkânsız iste**" deyişi demokrasinin geleceğini "**rahat**"latmaz, demokrasiden yana olduğunu düşünen Erdoğanist "**demokratları da**" rahatlatmamalı.

İttihat Terakki ideolojisinin, Osmanlı İmparatorluğu'nun parçalanması ile ortaya çıkan korku travması, Cumhuriyet'le, tek-ulus, yüce devlet olarak devam etti. Erdoğan'ın "**kardeşlik**" retoriği ile "**tek millet, tek devlet, tek bayrak**" söylemiyle birlikte, milliyetçilik söylemini sık sık ve her yerde kullanmasını, pragmatik siyasal çıkar, MHP'den oy devşirmek, AKP'ye oy veren milliyetçileri bloke etmek olarak görmek yanılsama olur.

Erdoğan, son zamanlarda daha sık eski ve yeni devletten, ikisi arasındaki farktan söz ediyor. Bu farkı Özal da söyledi: "**Devlet birey için**" dedi. İT ve Kemalist devlet paradigmasına karşı, kendi "**devlet**" tanımını yaptı: Onun sözleriyle "**Teşebbüs hürriyeti, inanç hürriyeti, düşünce hürriyeti**"; özeti liberalleşme. Erdoğan'ın son zamanlarda "**muhafazakârlık**" sözcüğüne ideolojik anlam yükleyerek sık sık bunu vurgulaması üzerine, neleri muhafaza ettiği sorusu aklım takıldı.

Bu konuşmalarda aklıma ilk gelen "**devlet**" oldu. Erdoğan'ın birkaç önemli konuşmasına baktım. Devlet, birey, özgürlük, hukuk, adalet, vatan, millet, yabancılar, iç düşmanlar... konularında İttihatçı ve Kemalist temel ideolojik tezlerden revize edilmiş bir "**muhafazakârlık**" söylemi gördüm.

Devletçiliğe karşı çıkıyor, "**Devlet birey için olmalı**" diyor. Yeni olarak söylenen: "**Devlet bireye hizmet eder, birey de devlete tabi olmalı.**"

Bu zihniyet, 12 Eylül anayasasıyla "**yeni devleti**" yönetmede hiçbir mahsur görmez.

Kardeşlik hukuku ile 12 Eylül hukukunu muhafazakârlıkla birleştirerek 2023'e kadar bu anayasa ile iktidar olunabilir. **28 Şubat**'ın İttihatçı **BİN** yıllık ruhu AKP'nin muhafazakârlık dosyası içinde birkaç yaprak girmiş olarak devam eder.

YENİ ANAYASA DEĞİŞMEDEN DEMOKRATİKLEŞME İLERLER Mİ?

Esas soru şu. "**Askerî vesayet bitti mi?**" Darbe palanı yapan komutanları ve onların komutasındaki emirlerini **Silivri**'ye hapsederek **İttihat Terakki** ideolojisi ve **ulus-devlet felsefesine** son nokta konuldu mu?

Bu yazının başında, 12 Eylül anayasası felsefesi değişmeden, İttihat Terakki ideolojisinin var olmaya devam ettiğini belirttim.

12 Eylül darbe anayasasının: Ulus-devlet ideolojisinin değiştirilemezliği ve değiştirilmesi dahi teklif edilemez maddeleri var olduğu sürece:

a) Barış Sürecini devam ettirmek ve sona erdirmek ne kadar mümkün.

b) AB sürecini tamamlayarak, demokratikleşmeyi evrensel değer hâline getirmek, 12 Eylül anayasası, elinde MKE tüfeği ile dururken ne kadar gerçekçi?

d) 12 Eylül anayasası ideolojik olarak tanrı gibi tepede durup, ulusalcı, darbecilere meşruiyet kaynağı olarak umut olmaya devam ederken, Erdoğan'ın "**kardeşlik hukuku**" söylemi, muhafazakâr ideolojik *tirad*ının bir sonraki sahnesinin "**sen de mi Brütüs**" sonucu olmaz mı?

12 Eylül anayasasının ruhu, felsefesi, ideolojisi yürürlükte. İktidar gücünü kullanarak **fiili** durumlarla var olan anayasayı yok sayıp, başka bir "**bahar**" iklimi havası yaratılabilir.

Bana göre, 2002'de AKP'nin iktidar olmasıyla askerî vesayet sistemini tasfiye etme kavgasında, devletin "**soğuk savaş**" *Klasik NATO*-- konsepti, zihniyeti ekarte edildi. AKP devletin yeni konsepti ile önce çatıştı, sonra devletin bir kanadıyla *kanka* oldu.

Eski devletin yerine ne konuldu, kondu?

AB-Batı mı? Sünni-Müslüman Dünyası mı? Şanghay Beşlisi mi?..

İdeolojik partner arayışı devam diyor.

İktisadi arayış; militarizm eksenli, çatışmacı kıtalar arası ve bölgesel güç olma üstünden, askerî sanayi oluşturmaya çalışıyor.

Yani, hâlâ Stockholm'de yaşayan insanlar gibi olamadık.

Börtü böcek, sanat, edebiyat, mantar toplama dersleri, aşkın her yaş dönemindeki hâlleri, yaşlıların yaşadıkları evlerinin kalitesi... vs...

Bunları da inşallah konuşacağımız günler olacak mı acaba?

Twitter: @huseyincakir1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Gizlice' hakkımızda neler yapıyor acaba

Hüseyin Çakır 07.12.2013

Devletin **legal** faaliyetiyle **gizli**, "**illegal**" faaliyetinin gündemi ısıttığı ortamda, soğuk, duygusuz bir yazı.

İktidar ülkeyi, Meclis'ten güvenoyu aldığı hükümet programına göre mi yönetiyor, yoksa **Milli Güvenlik Siyaset Belgesi (MGSB)** doğrultusunda, **Milli Güvenlik Kurulu (MGK)** kararlarıyla mı yönetiyor?

Gizlilik dolayısıyla yanıtı verilmeyecek olmasına rağmen şu bir kaç soruyu kendimize sormamız gerekiyor.

Yeni anayasa sürecinin tıkanması ile 22 Kasım 2010'da **değiştirilen** Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde yapılan "**devlet tanımı**" arasında bir ilişki var mı acaba?

MGSB, Anayasa ve yasalar üstünde midir?

MGSB, Anayasa'yı da koruyan bir **belge** midir?

MGSB'de tanımlanan **güvenlik** tanımının kapsamına neler neler giriyor?

Hrant Dink cinayetinin aydınlatılamaması, **Roboski** katliamının devlet tarafından **yok hükmünde** sayılması, Milli Güvenlik Kurulu kararı mı?

Barış süreciyle ilgili AKP'nin görüşlerini biliyoruz. Peki, Mili Güvenlik Siyaset Belgesi'nde Kürt sorununun çözümü için ne yazıyor, MGK'da alınmış kararlar nedir?

Bu sorulara açık yanıt verilmiyor, tartışılmıyor, tartışılmıyor. Mili Güvenlik Siyaseti Belgesi, **GİZLİ**, gizlilik dereceli bir Bakanlar Kurulu dokümanı çünkü.

NE DEĞİŞTİ, NE DEĞİŞMEDİ

Milli güvenlik yapılanmasının ilk adımı, 1933 yılında bir kararname ile kurulan ve temel görevi milli seferberlik olarak belirlenen **Yüksek Müdafaa Meclisi** ile atılıyor.

Yüksek Müdafaa Meclisi ve Umumi Kâtipliği Dönemi (1933-1949).

Milli Savunma Yüksek Kurulu ve Genel Sekreterliği Dönemi (1949-1962).

1961 Anayasası'na göre Milli Güvenlik Kurulu ve Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği Dönemi (1962-1983) askerî kurum olarak yapılıyor. 12 Eylül'le 1982 Anayasası'nın 118. maddesine göre Milli Güvenlik Kurulu askerî vesayet rejimini kurumsallaştırıyor.

AB üyelik süreci çerçevesinde, 2001, 2003 ve 2004'te MGK yasasında değişiklikler yapılmıştır.

MGK yasası 2. maddesinde Amaç şöyle tanımlanıyor.

a) *Milli Güvenlik; Devletin anayasal düzeninin, milli varlığının, bütünlüğünün, milletlerarası alanda siyasi, sosyal, kültürel ve ekonomik dahil bütün menfaatlerinin ve ahdi hukukunun her türlü dış ve iç tehditlere karşı korunması ve kollanmasını,*

b) *Devletin Milli Güvenlik Siyaseti; milli güvenliğin sağlanması ve milli hedeflere ulaşılması amacı ile Milli Güvenlik Kurulunun belirlediği görüşler dâhilinde, Bakanlar Kurulu tarafından tespit edilen iç, dış ve savunma hareket tarzlarına ait esasları kapsayan siyaseti, ifade eder.*

Burada belirtilen, amacın **güvenlik** boyutunun sınırlarından ne anlaşıldığıdır. 12 Eylül Anayasası'nın başlangıcındaki "*Hiçbir faaliyetin Türk millî menfaatlerinin, Türk varlığının, devleti ve ülkesiyle bölünmezliği esasının, Türklüğün tarihî ve manevî değerlerinin, Atatürk milliyetçiliği, ilke ve inkılâpları ve medeniyetçiliğinin*

karşısında korunma göremeyeceği..." ile düşünüldüğünde, '80'li, '90'lı yılların güvenlikçi devlet ve siyaset anlayışı, devlet terörünün dayandığı ideolojik temel görülüyor.

Gezi sonrası devletin ve AKP iktidarının izlediği **güvenlikçi** politika ve paranoya, Anayasa'nın Başlangıç'ındaki yukarıdaki "**koruma görmeme**" ideolojik refleks olduğunu açıkça gösteriyor.

KİM İÇ DÜŞMAN, KİM İÇ TEHDİT

Bütün MGSB'lerinde "**iç düşman, iç tehdit**" ve "**dış düşman**" tanımı yapılıyor ve MGK buna göre önlemler alıyor. **Cumhuriyet tarihi boyunca, komünistler, Kürtler ve İslamcılar iç tehdit olarak kabul edildi, başlarına neler geldiğinin biliyoruz.** Yeni MGSB'de iç düşman, iç tehdit kapsamı içinde kimler yer alıyor, onlar hakkında neler yapılıyor bilmiyoruz ama, iktidarın icraatlarına bakınca ipuçlarını görmek mümkün. Gezi olaylarında öldürülenlere yönelik valililerin açıklamaları, savcıların tutumu, Alevi, Kürt öğrencilerin ve bütün muhaliflerin fişlenmiyor olması MGK kararı olmalı herhalde. Türkiye'nin "**yüksek güvenliği**" yeni MGSB'de Şangay Güvenlik İşbirliği Örgütü'nde, AB üyeliği **güvenlik** açısından **tehlikeli** diye mi yazılıyor acaba?

Askerî vesayet sonrası! "**yeni**" devletin bütün kodları, Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde yazıyor olmalı ki, ne olup olmadığını iktidarın bloklaştırmacı, ötekileştirmacı, yeni milliyetçilik söylemi, **kardeşlik** tanımı içine giren devletin makbul yurttaşları ile "**işbirlikçi hainler**" ve son olarak "**fitneciler**" sınıflandırmasından anlıyoruz.

Gezi olayları sırasında ve sonrasında yaşanan devlet şiddeti, Erdoğan ve AKP yöneticilerinin, gerilim yaratarak kutuplaştırmacı ve her türlü muhaliflere karşı, aşağılayıcı, hedef gösterici, itibarsızlaştırmacı sözler ve anlaşılması zor Batı düşmanlığı... yan yana getirilip okunduğunda, bu yeni MGSB'de yazılı yeni iç ve dış güvenlik konseptinin, "**iç düşman, iç tehdit**" ve "**dış düşman**" tanımı olabileceğini akla getiriyor.

Cumhuriyet'i kuranlar, İttihat Terakki'nin fiziki varlığına karşı çıkıp zihniyetini devam ettirdiler. Çok partili hayata geçişle birlikte demokrasiyi, piyasa ekonomisini savunanlar, tek parti dönemini reddettiler ama İttihat Terakki'nin devlet geleneğini sürdürdüler. Askerî vesayete karşı çıkan muhafazakâr AKP ve çevresi, askerî vesayetin fiziki varlığının geriletilmesinde önemli rol oynadı ama 2011'den sonra izlenen politika, söylenen sözlere bakılınca, askerî vesayetin devlet zihniyetiyle bütünleşme çabası içinde olduğunu söylemek mümkün.

huscaker56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincaker1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Değişen Türkiye ve demokrasi yolu buraya kadar mı

Hüseyin Çakır 26.12.2013

"İlginç zamanlarda yaşıyorsunuz" (Çin bedduası)

Demokrasi ve demokratlar bir kere daha sınavdan geçiyor. Olup bitenler açık seçik ortada ve gözle görülürken bu **gerçeklere** mi bakacağız, ya da seksen yıldır dinlediğimiz, iç-dış düşmanlar, hainler komplo diyen

çığırtkanlarının, Allah'ın bildiğini kuldan saklamanın en mahir, sadık taze müritlerinin on parmakta on marifet, gerçekleri perdelemek için komplo teorilerinden ürettikleri **algı** mühendisliklerine mi inanacağız.

Önceki iktidarlara da bulaşmış olan yolsuzluk pislikleri neyse aynı virüsün AKP'ye de bulaştığı ortaya çıktı.

Ortaya çıkan, buzdağının su üstünde kalan bölümü belki.

Devlet bankaları, TOKİ, enerji, altyapı ihaleleriyle rant dağıtan iktidarın pirüpak kalması, kedi ile ciğerin yan yana kalması ne kadar mümkün ise, iktidar çevresinin devlet rantıyla iç içe "**ak**" kalmasının da o kadar mümkün olduğu ortaya çıktı.

Ortaya çıkan yolsuzluğun yarattığı panik ve hukuki sürecin önünü siyasi ve ideolojik hegemonya ile kesme telaşı, daha büyük çaplı yolsuzluk söylentilerinin ortaya çıkacağını doğruluyor gibi. Özellikle askerî ihalelerin kapağı açılırsa, ortalığa kimbilir neler saçılacak.

12 Eylül'den sonra iktidarlara darbeye (28 Şubat hariç) değil ama yolsuzluklarla gidiyor. AKP'yi bu travma/korku sarmış olmalı.

Yolsuzluk yokmuş gibi yapıldığında, yok olmuyor. Yolsuzluğun üstü "**vatan, millet, yüce devlet, hainler...**" gibi soyut laflarla örtülüyor. Hele **demokrasi** ve **Barış Süreci** adına yolsuzluğunu üstünü örtme çabası, Roboski'yi görmemekle aynı çabadır.

ALGI HEGEMONYASI SAVAŞI

"**Siyasete müdahale!**" oluyor diye çılgık atanlar, özünde siyasal çoğulculuğa, eleştirel siyasete tahammül edemiyorlar. Bu sakat siyaset anlayışı, temsili demokrasinin en kaba biçiminde bile yoktu. Günümüz demokrasi değerleri ve demokratik sistemi çoğulculuk, çokseslilik temelinde, katılımcı, müzakereci demokrasi yolunda ilerliyor. Demokrasiyi, seçimler ve parlamentonun açık olmasına indirgeyerek bununla sınırlandırdığınız zaman, Kim hanedanı Kuzey Kore'si ile Putin Rusya'sı arasında rejimden başka bir rejim ortaya çıkmaz.

Geçmişte ve günümüzdeki bütün dikta ve otoriter rejimlerde olduğu gibi, siyasal, ideolojik ve toplumsal bütün muhaliflik, "**devlete karşı dış güçlerle işbirliği yaparak iktidarı indirme ve liderini hedef alma**" komplo teorileriyle doludur. Stalin, Hitler, Franko... mahkemeleri nasıl işlemişse, İstiklal mahkemeleri, 12 Mart, 12 Eylül mahkemelerinin işleyiş **nedeni** de aynıdır.

Hayalî korkular, iç ve dış düşman komplo teorileriyle **neden- sonuç** ilişkisi yaratılmıştır. **Algılardan, olgular** üretilip **hakikat** diye ortalığa saçılıyor. İktidarın **partizan** yazarları, özellikle sonradan iktidar kayığına binen yazarlar/ yorumcular, yolsuzluk gibi ortada duran hakikate, alakasız, ilgisiz **nedenler** üretilerek, iktidar lehine şapkadan tavşan çıkartır gibi **sonuçlar** çıkartılıyor.

Muhalefeti düşman gören, yok sayan iktidar zihniyeti, eleştiri ve muhalifliği **Barış Süreci'ni sabote etme**, iktidarı yıkma **neden- sonuç** ilişkisine bağlayarak siyasi şantaj yapmaktadır.

Gezi eylemcilerinden, CHP, MHP, BDP gibi Meclis'teki partilere, TÜSİAD'a, Koç, Baydok grupları gibi iş dünyasına, bugün Gülen Cemaati'ne, yarın Alevilere... her türlü siyasi ve toplumsal muhalefeti; işbirlikçi, hain, düşman ilan eden zihniyetten demokrasi zihniyeti çıkar mı? Demokrasi, açık toplum bu zihniyetle ilerler mi?

GERİYE DÖNÜŞ KORKUSU

AKP iktidarı, demokrasiyi derinleştirmek yerine, demokratik kurumları, siyaseti, sivil alanı yasaklar ve iktidarın mutlaklığını sağlayacak biçimde kuşatıyor. Tıpkı 12 Eylülcülerin, her demokratik talep karşısında “**12 Eylül öncesine mi dönmek istiyorsunuz**” dedikleri gibi, Erdoğan ve AKP yöneticileri, “**geriye dönüş**” öcüsüyle toplumu esir almaya çabasındalar.

Hiçbir olguya dayanmayan “**iktidarı demokratik olmayan yoldan yıkma**” boş laflarına herkesin inanacağı sanılıyor. Medya ve meydan söylevleri üstünden **imaj** ve **algı hegemonyası** kurma dili argümanlarını sayfanın bir yanını alt alta yazın, öteki sayfaya da Kenan Evren’in konuşmalarını yazın cümlelerin bile aynı olduğu görülecektir.

Başbakan ve onun çevresindeki politika üreticileri ve PIAR çalışması yapanlar, algı mühendisleri, **Erdoğan’ın ve AKP’nin resmî söylemi dışındaki her eleştirel sözü, Erdoğan’ı indirme, iktidara karşı komplo ve darbe korkusu olarak yeniden üretiyorlar, mağduriyeti sürekli hâle getirmeye çalışıyorlar.**

Mütedeyyin insanların zihnindeki ceberut devletin geçmişte yarattığı/ yaşattığı mağduriyet, dışlanmışlık, aşağılanmışlık, baskı ve şiddet, hayalî korku bulutlarıyla taze tutulmaya çalışılıyor. Birilerinin, “**makarna, bulgura oy veriyorlar**” diye aşağıladığı **inananları**, Erdoğan, AKP yönetimi, iktidar ve devlet medyası, son yolsuzluğu perdelemek için sirk cambazlarına taş çıkartacak numaralar yapıp göz boyamaya çalışıyorlar.

AKP’ye oy verenleri ve inananları salak, yerine kokuyorlar.

2014’e girerken demokrasi aracı yokuşun yarısında batağa saplandı, patinaj yapmaya başladı, ileriye gitme umudu yitirildiği için aynadan geriye bakıp, uçuruma yuvarlanma korku ve telaşı içinde şuursuzca hareketler yapılmaya başlanıyor.

Değişen Türkiye ve demokrasi yolu buraya kadarmış.

Haydi, sıradaki, deneme sırası sende...

huscaker56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincaker1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

‘Pasif devrim’ bitti, Ergenekon’la barış başladı!

Hüseyin Çakır 05.01.2014

Açıklık, katılımcı, müzakereci, çoğulcu demokrasi talebinin yarattığı çoksesliliği, Gezi’de ortaya çıkan muhalif sesleri ve iktidar karşısı her türlü muhalefeti “**demokrasi tehlikesi**” olarak görmek, demokrasi ve demokratlığın sağlığını ortaya çıkarttığı gibi, muhafazakâr demokratlığın demokrasi “**derinliğini**” de göstermiş oldu.

Eleştiri özgürlüğünü, toplumsal, siyasal ve ideolojik muhalefet hareketlerini iktidara karşı komplo hazırlığı, Erdoğan’ı iktidardan indirerek siyasal alanı ortadan kaldıracak “**darbe**” olarak nitelendirebilecek kadar gözü kararmış “**soldan devşirme**”, “yeni **Kadrocü**” organik aydınlar, çoğunlukçu otoriter rejimin kurumsallaşmasının teorisini oluşturuyorlar. Demokrasi ve özgürlük alanının üstünü, **ulusal güvenlik** adına, otoriter rejimle örtmeye çalışıyorlar.

Nobranlıkta sınır tanımayan, kişi-birey haklarına, özel hayata fütursuzca tecavüz eden, kendisi gibi düşünmeyenleri aşağılamakta beis görmeyen, muhaliflerinden nefretini gizlemeyen, (en son **Gülen Cemaati**'ne söylenenler) hoşuna gitmeyen gazetecileri, işadamlarını yargıya şikâyet eden, sevmediği yargı kararlarına ağzına geleni söyleyen, sevmediği yargıçlar için "**yetkim olsa, sizi mahkûm ederdim**" diyebilecek kadar nefret yüklü, tek adam, tek otorite zihniyetiyle sözler söyleyen; Mısır'da ölen Müslüman Kardeşler üyelerine ağlayan, Gezi'de yaralanıp 200 günü aşkın komada yatan **Berkin Elvan**'ın adını ağzına almayan (sonra da *yaradılanı yaradandan ötürü severiz* diyebilen) Erdoğan'ı eleştirenlere, "**Erdoğan'dan nefret ediyorlar**" diyenler, **Gramsci**'nin dediği gibi "**üst yapının memurları**" olabilirler ancak.

İşte benzer Erdoğan güzellemesi: "*Erdoğan çok yetenekli bir siyasi... Karşısındaki ittifakın ise meşru siyaseti dışladığı ortada. Haliyle, aradaki güç dengesi, içte ve dışta kritik ölçüde Erdoğan'ın aleyhine dönmedikçe, siyasi alanda inisiyatif onun elinde olacak. Bu nedenle, Erdoğan kendisine yönelik hamlelerdeki operasyonel ile siyasi kısımları birbirinden hassasiyetle ayırıyor. Operasyonel olana yıkıcı bir şekilde saldırırken, siyasi hasar bırakabilecek noktalara siyasi pansuman yapıyor.*"

Erdoğan ve AKP'yi eleştirince "**siyasete nefret, darbeye destek**", "**darbeciler, Ergenekoncular bundan yararlanıyor**", "**sesinizi çıkartmayın yolsuzluğu, molsuzluğu görmeyin; yolsuzluk olmuş olabilir o başka mesele, bunu kurcalarsanız**" ... Yoksa "**askerî vesayet dönemine dönmek mi istiyorsunuz, darbe mi olsun istiyorsunuz**" diyenler, aslında **başka bir darbenin** yapılışını ya görmüyorlar, ya da bu darbe ile suç ortaklığı yapıyorlar.

AKP'li siyaset mühendisleri ve psikolojik harp uzmanları, "**demokrasi**" savunusu adı altında, rejimin mevcut hâlini baki kılmaya, sivil, demokratik alanı daraltarak, "**yeni Türkiye'nin siyasi- ideolojik kurucusu!** **AKP'yi**" tek parti otoriter rejimi olarak ebedileştirmeye çalışıyorlar.

"ESKİ TÜRKİYE İLE YENİ TÜRKİYE" BİRLEŞİYOR

"**Pasif devrim**"ın güçleri, eski Türkiye'den yeni Türkiye'ye geçiyoruz derken, "**Araf'ta kaldılar**".

Yeni Türkiye'nin ortaya çıkarttığı yeni dinamikler, yeni toplumsal muhalefetten korkuya kapılıp, eski Türkiye'nin diline, ideolojisine ve araçlarına sarılarak, demokrasi katarının makasını değiştiriyor.

Hangi yöne doğru gidileceğini AKP'nin önde gelenleri işaret ettiler. AKP'nin siyasi aklı, **Yalçın Akdoğan, Star** gazetesindeki köşe yazısında şunu yazdı: "*Kendi ülkesinin milli ordusuna, milli istihbaratına, milli bankasına, milletin gönlünde yer edinen sivil iktidarına kumpas kuranların bu ülkenin hayrına bir iş yapmış olmayacağını çok iyi bilir.*" Tepkiler üstüne, "*Benim bir cümleme atfen, bir kısım dava isimleri sayılarak, bunlara yönelik 'asılsız, mesnetsiz, boş, uydurma' gibi sözler sarf ediyordum gibi yorumlar yapılması son derece yanlıştır*" dese de söyleyeceğini söylemiş oldu, Ergenekoncuların yeniden yargılanması tartışmasını gündeme taşıdı. Adalet Bakanı **Bekir Bozdağ** Ergenekon yargılamaları için, "*Eksikler olabilir, dün böyle, bugün böyle denebilir. Biz yanlış yapmış olabiliriz. Yanlış yaptığında, erdemli olan o yanlıştan dönmesidir*" derken, **Mustafa Elitaş** da "*İnsanların mağduriyetini önlemek için gerekirse yeniden düzenleme yaparız*" dedi. Muhtemelen son MGK toplantısında alınan kararla Ergenekoncuların aklanması yolu açılacak.

Tarih tekerrür ediyor sanki; 1915 Ermeni soykırımına katılan İttihatçıların aklanarak Kemalizm'e intisap etmeleri gibi, AKP, Ergenekoncuları aklayıp, "**yeni Türkiye'yi**" inşa etmeye soyunuyor. Malta sürgünü, tehcir suçlusu İttihatçılarla Cumhuriyet inşa(!) edilmişti; "**Yeni devlet ve yeni Türkiye**"nin inşasında da, "**kumpas kurulmuş**" Ergenekoncular, AKP'nin yarattığı yeni sermaye sınıfı, "**yeni Türkiye**"nin "**yeni Kadrocu**" akıl üreticisi gazeteci, yazarçizerler, akademisyenler yer alacaklar herhalde.

"**Yeni Türkiye**"nin inşasına, AKP iktidarı eliyle ve devlet İslamcılığı yoluyla Kemalizm'in ikinci modernleşme harekâtı da diyebiliriz.

Başbakan Erdoğan, giderek "**yeni kuvayi milliyeci**" **Doğu Perinçek** gibi konuşmaya başlayarak, "**eski Türkiye ile yeni Türkiye**"yi birleştirip kime karşı '**yeni istiklal mücadelesi**' başlatacak acaba? Sanırım 2010 'da yenilenen Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde (MGSB) bunlar detaylı olarak yazılıyor olmalı.

Eski ve yeni Türkiye'den nasıl bir Türkiye'ye doğru gidiliyor. Siyasal İslamcılığı, Sünni devlet İslamcılığıyla "**yeni Türkiye**" vagonuna ekleyen AKP, Kürt sorununun çözümünü, "**yeni Türkiye'nin**" hangi vagonuna ekleyecek, Kürtlerin "**yeni devletin**" "**yeni Türkiye**"sinde yeri nasıl olacak? Devlet aklı, MGSB'de bunları formüle etmiş olmalı ki, 2011'den sonra bunun siyasal uygulamasını Erdoğan'ın ağzından, AKP yöneticilerinin açıklamalarının satır aralarından görüyorduk.

Gülen Cemaati'ne yönelik AKP- devlet operasyonu, inşa edilen "**yeni Türkiye**"de kimlerin makbul, kimlerin münafık olacağını gösterdi.

"**Pasif devrim**" bitti. Yeni anayasa rafa kaldırıldı, AB sürecinden söz edilmiyor, Batı ile kavga eden, hızla "**içe kapanan**" bir Türkiye'ye doğru gidiliyor.

Bütün bunlar olup biterken, Türkiye'nin askerî sanayi ve silahlanma kapasitesinin hızla büyümesi, Batı ittifakı dışında, Çin'den füze alımı ve ortak üretim yapma arayışı... rejimin nereye doğru gittiğinin işaretleri.

"**Demokrat liberal**", "**yeni Kadrocu**" organik aydın, yazarçizer ve siyasi yorumcular; "**içe kapanma**" ve silahlanma stratejisiyle demokratikleşme ve özgürlük ilişkisinin teorisini açıklarlarsa, modern demokrasiye katkıda bulunmuş olurlar!

huscaker56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincaker1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cemaat aslında derin devlet- Gladio mu

Hüseyin Çakır 16.01.2014

Yaşanan devlet çatışması, AKP ve Cemaat üstünden "**derin devlet**" içinde iktidar savaşının dışı vurumu mu? Ve/ya iktidar çevrelerince ileri sürülen, "**Cemaat, Türkiye Gladio'sunun parçası, derin devlet yapısı; paralel devlet kurarak, başka bir vesayet oluşturmak istiyor**" görüşü gerçek mi? Şu an devlet ve iktidar tarafından ne Cemaat'in Gladio, ne de "**paralel devlet**" olduğuna dair ortaya konmuş herhangi bir bilgi ve belge var. Ortallığı velveleye veren AKP yönetimi ve AKP'nin bugünkü politikalarını yere göğe kondurmayan "**cici**" gazeteciler, *aparatchik* aydınlar, yazarların, "**darbe yapılıyor, darbe geliyor**" çığırkanlığı ötesinde, "**darbe suçunun**" açık seçik ortaya konduğu hiçbir belge ortaya çıkartılmadı.

Bu kadar darbe lafı, senaryosu ortalıkta dolaşıyor, darbecileri ortaya çıkartacak olan iktidar ve devlet; ama ortaya çıkartılmış darbeciler kim/kimler? Darbe senaryocularının siyasileri ve *aparatchikleri* adı, sanı, örgütü, örgüt yöneticilerini neden ortaya koymuyorsunuz?

Darbe çığırtkanlığı, “**bu kış komünizm gelecek**” gibi paranoyaya dönmüş durumda.

Varsayalım ki, Gülen Cemaati, derin devletin parçası, o hâlde derin devlet içindeki kavganın başka bir tarafı mı? Birincisi, Gülen Cemaati’ni bitirme savaşı yeni bir savaş değil. **Taraf**ın ortaya çıkarttığı 25 Ağustos 2004 tarihli **MGK** toplantısında, “**Nurculuk faaliyetleri ve Fethullah Gülen grubuna’ ait kurumların faaliyetlerinin engellenmesi için, ‘ağıır yaptırımlar getiren yasal düzenlemeler yapılmalıdır, eylem planı hazırlanmalıdır’**” kararı alınıyor.

Gülen Cemaati’ne karşı uygulanacak tedbirler için ise; **Başbakanlık Uygulamayı Takip ve Koordinasyon Kurulu** (BUTKK) koordinesinde, İçişleri ile Dışişleri Bakanlığı ve MİT Müsteşarlığı görevlendiriliyor.

Emniyet’teki büyük operasyon, Dışişleri, Milli Eğitim... bürokrasisindeki yer değıştirmeler, Yargı’daki yasal hukuk operasyonu için hazırlıklar 2004’ten sonra başlamış; neden Aralık 2013’e kadar “**paralel devlet**” gündeme gelmiyor da, AKP yolsuzlukları ortaya çıktığında “**paralel devlet**” operasyonu başlıyor.

AKP- DERİN DEVLET MUTABAKATI

AKP iktidarı üstünden kendisini güncelleyerek ve/ya AKP ile birlikte Türkiye’nin demokratikleşme sürecinde gelineen noktadan ileri gidilmesi “**devlet-i âlinin çıkarları**”na zarar verir noktasında buluştular, birleştiler; devletin, siyasetin bu doğrultuda “**yeniden**” biçimlendirilmesi için düğmeye bastılar. Ancak **iki sorunu** çözmek gerekiyordu. Birincisi **Kürt meselesinin** gelineen bu noktadan sonraki çözümü; ikincisi, **Gülen Cemaati’nin** küreselleşme, demokrasinin derinleştirilmesi için evrensel hukuk ve insan haklarını yeni Türkiye tezi olarak savunması, AKP- derin devlet mutabakatı için tehlike olarak görüldü ve darbe tezi bunun üstünden ortalığa salındı.

Oysaki başka bir darbe, Türkiye Gladio’sunun kendini yeniden sahneye koyması ve aktifleştirmesi sinyali verilmişti.

2004 MGK kararları ve MGK’nın yeni gizlilik kararı, 2010 yeni **Milli Güvenlik Siyaset Belgesi**’yle, devlet zihniyeti, derin devlet yeniden yapılandırıldı ve Türkiye Gladio’su içindeki kavgada kol kırıldı yen içinde kaldı. Ergenekon davaları, iş kazası sayıldı, KCK tutuklamaları Cemaat marifeti sayıldı Başbakan’ın KCK ile ilgili meydan nutukları unutuldu Yalçın Akdoğan’ın işaret fişegi ile, “**pardon- yanlış yaptık**” diyen Başbakan ve AKP yöneticilerinin, (tırnak içinde yeni zihniyet), ideolojik olarak, **ittihatçı “devletçi”**lik zihniyeti **17 Aralık, derin devlet darbesi**yle ortaya çıktı.

Kürt meselesini otoriter rejim altında çözmeye, Kürt meselesini demokratikleşmenin itici gücü olmaktan çıkartarak “**yeni devlet**” politikası olarak gündeme getirme planını, Öcalan-MİT (devlet) anlamış olmalı. “**Yeni devlet aklı**” Kürt meselesine savaş konsepti üstünden bakmıyor. PKK ve Öcalan da **silahlı mücadeleyi** seçenek olmaktan çıkarttığını ilan ettiğinde, bu, yeni **derin devletle** Türkiye’nin siyasal geleceğinin nasıl olacağı üstüne varılmış mutabakattı. Mutabakatın ne olduğu bilinmese de, yapılan açıklamalardan ortaya çıkan okuma şu: Birincisi, Kürt meselesinin gelineen noktadan sonraki çözümü, demokrasinin derinleştirilmesine bağlanmadan çözülebilir politikasında, “**yeni devlet**”, AKP ve Öcalan’la anlaşıyor. İkincisi, Gülen Cemaati/ Hizmet Hareketi, “**yeni devlet aklı**”, “**yeni devlet stratejisi**”ne muhalefet eden iç düşman olarak kayda geçiyor.

Yargı darbesi lafı kadar aptalca, bir laf olamaz. 12 yıl iktidar olacaksınız, 12 Eylül rejiminin anayasasını- felsefesini- hukukunu değıştirmeyeceksiniz, sonrada da, hukukçuların 12 Eylül rejimi ideolojisiyle karar vermesine “**darbe**” diyeceksiniz, bu, taşları bağlayıp, köpekleri ortalığa salmaktır.

Başbakan son grup toplantısında, Gülen Cemaati için; **"Milli olan ne varsa ona karşı operasyon yapıyorlar; milli dış politika, milli istihbarat, milli çıkarlar, milli barışa kastediyorlar"** diye konuştu. Bu sözlerle, birilerinin uzlaşma, arabuluculuk girişiminin çoktan aşılmış olduğu görünüyor. Erdoğan, bir dönemin zehir hafiyesi **Faruk Sükan**'ın **"komünistlerin nefes alıp verişlerini bile izliyorum, ezip geçeceğiz"** sözleri gibi konuşuyor.

Bugün ucundan kıyısından **"kimin açtığı belli olmayan"**, bana göre, **yeni derin devletin**, AKP'ye istediğini yaptırmak için elindeki dosyalardan bazılarını servis edip, bunu Cemaat yapmış gibi göstererek, bir taşla iki kuş vurmuş olmasın sakın.

Asıl paralel devlet, yeni derin devlet, Türkiye'nin ortaya çıkmayan, çıkartılamayan Gladio'su olmasın.

2011 seçimleri sonrası Erdoğan'ın çağrısına uyarak Fethullah Gülen Türkiye gelseydi, herhalde bugün, **"paralel devlet"** yöneticisi olarak Silivri'de olacaktı.

Yarın, Erdoğan'ın yeni yol arkadaşı derin devletin, bugünü atlattıktan sonra, Erdoğan'ı ve AKP'yi yolsuzluk, vatana ihanet, suçundan suçlamayacağını garantisi var mı?

huscaker56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincaker1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asıl kavga 'yeni derin devlet'le cemaat(ler) arasında

Hüseyin Çakır 25.01.2014

Yaşanan **krizi**, **"paralel devlet"**, **"darbe"**, **"İslamcılar arasında iktidar kavgası"** anlatıyor mu?

Birincisi, muhalefet partilerinin **krize** yaklaşımları; CHP, MHP, BDP-PKK ve bilumum **"sol sosyalist"** muhalefetin ortak görüşü: **"AKP- Gülen Cemaati iktidar ortağıydı, bu ortaklık bozuldu, şimdi 'birbirlerini' yiyorlar."** CHP ve MHP'ye göre: **"Ergenekon davalarının haksızlığını ortaya çıkarttı. AKP de bu haksızlığı itiraf etti, bu suçları birlikte işlediler. Paralel devleti temizliyoruz bahanesiyle Erdoğan ve AKP iktidarı bütün güçleri elinde toplamaya çalışırken devlet krizi yarattı."**

BDP-PKK göre: **"Paralel devlet/ Vemaat, Barış Süreci'nde PKK'nin muhatap olmasını istemedi, Oslo'yu bu nedenle deşifre etti, KCK tutuklamaları da Cemaat'in paralel devletin işi."**

AKP yönetimi, hükümet üyeleri, AKP'yi destekleyen, basın, iş ve bazı akademia çevrelerine göre 17 Aralık yolsuzluk gözaltıları, **"Ulusal ve uluslararası güçlerin 'milli devleti', 'milli iradeyi' ve Tayyip Erdoğan'ı hedefe koyarak AKP'yi iktidardan düşürmek için darbe girişimi."**

Darbenin somut başaktörü olarak Gülen Cemaati ilan edildi.

BU KAVGA REJİM KAVGASI

MİT ve “**yeni derin devlet**” tarafından pişirilen bu senaryoya göre, “**Gülen Cemaati paralel devlet oluşturdu. Paralel devlet yapısı içinde yer alan yargı ve polis üyeleri yolsuzluğu bahane ederek, yargı darbesiyle önce Erdoğan’ı tutuklayıp sonra da AKP’yi iktidardan indirmeyi amaçladı**”.

Bu senaryonun **2004 MGK toplantısı**nda devlet politikası olarak kararlaştırıldığını artık biliyoruz. On yıl buzdolabında tutulan, ama gerekli takip, izleme, fişlemelerin MİT ve TİB tarafından yapıldığı da ortaya çıktı.

Bir buçuk yıl takip edilen yolsuzluk soruşturmasından MİT’in haberinin olduğunu, üç bakanla ilgili sunulan rapordan öğrendik.

Soru şu: Yolsuzluk dosyalarını toplayan, biriktiren ve operasyon düğmesine basan, Cemaat ve Cemaat’in paralel devlet yapısı mı? Bu soruyu haklı gösteren Cemaat-AKP dayanışmasıyla(!) devlet kadrolarının İslamcılaştırılmasını birlikte yaptıklarını, AKP yöneticileri itiraf ettiler. Problemin kamuoyuna yansıyan kısmı: AKP ve Cemaat’in devlet içinde pozisyon elde etme yarışının kavgaya dönüşmesi. Bu kavganın alevlenmesi için, “**derin akıl**” ve “**yeni zinde güçler**”, harekete geçtiler, AKP ve Cemaat’i birbirine karşı kışkırtarak, **esas güç** olarak ortaya çıktılar.

MİT’in bütün cemaatleri “**rejim düşmanı**” ilan eden son genelgesi, bu kavganın aslında “**yeni derin devlet**” ile **devlet dışı dinî cemaatler** arasında olduğunu gösteriyor.

“Yeni derin devlet” ile Gülen Cemaati ve diğer dinî cemaatler arasında nasıl bir rejim kavgası olabilir?

Bu soru şöyle yanıtlanabilir. Demokratikleşme ile çoksesli, çok dilli, çok dinli, cemaatlerin çok daha özgür olacağı bir Türkiye’ye gidiliyordu. Bu süreç, **kurucu Cumhuriyet’in tarihiyle yüzleşmesini** kaçınılmaz noktaya getirecek ve sürecin sonucunun nereye varacağını kestiremeyen “**yeni zinde güçler**” aktif olarak sürece müdahale ettiler.

Korku, **devlet dışı dinî cemaatlerin** devlet kontrolünden çıkarak mezhep savaşına yol açabilir. Alevi- Sünni gerilimi Irak ve Suriye’de yaşananlar gibi mezhep çatışmasına dönüşebilir senaryoları “**yeni zinde güçleri**” ve “**yeni devlet**” aklını ürktürmüş olmalı. Bu sürecin önünü kesmek için MGK, cemaatleri birinci tehlike ilan etti. **Korku** ve **tehlike** üretmek gerekiyordu, Gülen Cemaati durumu itibarıyla devlet için en büyük tehlike olarak gösterilmeye uygundu.

Bu korku, Gülen Cemaati üstünden ve darbe tehlikesi olarak sahneye kondu. Cemaatler “**baş düşman**” ilan edildi. Böylece, “**paralel devlet**” tehlikesi için demokratikleşme rölantiye alınabilir ve demokratikleşmeye balans ayarı yapılabilirdi. Başta MİT olmak üzere, “**yeni derin devlet**” AKP yönetimini, “**paralel devlet**” ve “**darbe**”ye karşı operasyon için harekete geçirdi.

“VATAN HAINLERİ” SÖZÜNÜ ÇOK SIK DUYACAĞIZ

İkincisi korku, **1915 Ermeni Soykırımı’nın 100. Yılı**, dünyada ve Türkiye’de **Ermeni soykırımı** üstünden yeni tartışmaların başlayacak olması. Devlet ve iktidar resmî tezleri savunmaya devam edecek. Soykırımla “**yüzleşme**” ve gerçeklerin ortaya çıkartılması için hükümeti ve devleti sıkıştırma girişimlerine karşı, **Çanakkale ruhu** üstünden milliyetçi- ulusalcı- misak-ı millici ve “**darbe, iç ve dış düşman, milli**” ile başlayan ve psikolojik harple yeni **siyasi- milli, toplumsal blok** oluşturmaya çalışılıyor.

Önümüzdeki günlerde, “**Ermeni diasporası**” ve Türkiye’ye karşı kışkırtan dış güçler ve onların işbirlikçisi “**vatan hainleri**” sözlerini çok sık duymaya başlarsak hiç şaşırmam.

Sonuç olarak, baştaki soruya dönersek, **sahneye konulan bu kavga, "yeni derin devletin" cumhuriyetin "esas ayarlarını" revize etmeyi- demokratikleşmeyi kontrolüne alma kavgası.**

Gülen Cemaati'nin düşman taraf olarak hedefe konmasının nedeni; gerçekten paralel devlet olduğu için tehlikeli olması değil: **"Yeni derin devletin"** Cemaat'i kontrol edememesi, **resmî devlet dini** karşısında Cemaat'in küresel İslami inanç merkezi hâline gelmiş olması.

Dün bu güçle, dinler arası diyalogda oynadığı rol dolayısıyla övünç duyuluyordu. Büyükelçilere Gülen okullarının faaliyetlerine yardım edin genelgesi gönderilirken, bugün Büyükelçilere, **"Gülen Cemaati'nin paralel devlet tehlikesini ve darbeciliğini dünyaya anlatın"** genelgesini de gönderen, bu iktidar ve bu devlet.

Gülen, **The Wall Street Journal** söyleşisinde Cemaat'in demokrasi ve insan hakları konusundaki ilkesel duruşunu şöyle ifade ediyor. **"Demokrasi, evrensel insan hakları ve özgürlükler, şeffaf ve hesap sorulabilir hükümetler bu değerlerimizin arasında."** Gülen Cemaati'nin demokrasi ve demokratik rejim anlayışıyla AKP yönetiminin ve **"yeni devlet"**in, demokrasi anlayışındaki ilkesel farklılıklar bu günkü krizin ve çatışmanın asıl nedenini oluşturuyor.

Eğer bu çatışma uzlaşmayla neticelenmezse, sertlik devam ediyor **Cemaat çevresinin aktif siyasi muhalif bir oluşum içinde yer alması** veya **yeni bir siyasi muhalefet hareketinin** yaratılmasında rol oynaması kaçınılmaz gibi görünüyor.

huscaker56@yahoo.com.tr

Twitter: @huseyincaker1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Fikrimiz iktidarda, biz hapisteyiz'

Hüseyin Çakır 07.02.2014

Başlıktaki sözün sahibi, 12 Eylül yargılamalarında savunma yapan Milliyetçi Hareket Partisi lideri **Alpaslan Türkeş**.

Başbakan Erdoğan ve AKP'nin ileri gelen yöneticilerinin **"milli hassasiyet, milli duygular, milli birlik, dış güçler- iç düşmanlar, lobiler, hain büyük sermaye, paralel devletin imam(lar)ı"** gibi konuşmalarını dinleyen Ergenekon davaları paşaları, **Türkeş'in "Fikrimiz iktidarda, biz hapisteyiz"** sözündeki burukluğu ve sitemi yaşıyorlardır.

Nasıl içleri burkulmasın...

O paşalar biliyor ki, **2004 Milli Güvenlik Kurulu** kararını Genelkurmay başkanı ve kuvvet komutanları, bu başbakan, bu siyasi iktidarla aldılar, bu kararlar doğrultusunda planlar hazırlayıp, stratejiler, alternatif stratejiler geliştirdiler.

2010 Milli Güvenlik Siyaset Belgesi (MGSB) içeriği 2004 MGK kararları doğrultusunda hazırlandı ve devlet politikası olarak kabul edildi.

Başbakan Erdoğan ve AKP yönetimi, 2011'den sonra **MGSB**'nin kararlarına göre iç ve dış politikada, Ergenekon davaları tutuklu ve sanıklarıyla aynı şeyleri söyler oldu.

Nasıl içleri burkulmasın...

Hem aynı şeyleri düşünüp, hem de darbe teşebbüsleri, hükümeti devirme, faali meçhul cinayetler işlemek dolayısıyla açılan davalar için; **"Size kumpas kurulmuş, pardon, yanlış yaptık"** sözlerini, **Silivri**'de mahkûm olarak izlemek, **"Fikrimiz iktidar, biz hapisteyiz"** *Türkeş sendromuna* sokmaz mı?

NATO'DAN ÇIKARAK ŞANGHAY İŞBİRLİĞİ ÖRGÜTÜ'NE

Nasıl içleri burkulmasın...

2001'de Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği yapan Orgeneral **Tuncer Kılınç**, Avrupa Birliği'ne alternatif olarak Rusya, Çin, İran ve Orta Asya sularına açılmaktan söz etmişti.

Hasan Cemal, (2011'de çıkan **Türkiye'nin Asker Sorunu** kitabı, 459-461) bu konuda şunları yazıyor:

"Orgeneral Kılınç, emekli olduktan sonra da Türkiye'nin sırtını AB'ye dönmesi gerektiğini, NATO'dan ayrılmasını savunmaya devam etti, yeni müttefikler olarak Rusya'yı, Çin'i, hatta İran'ı işaret etmeyi sürdürdü.

Bu arada, Jandarma Genel Komutanı Eryugur'un istihbarat başkanı olarak görev yapan ve Sarıkız'da önemli roller üstlenen Tuğgeneral Levent Ersöz emekli olduktan sonra Rusya'nın devlete ait silah şirketi Rosoboronexport'ta çalışmıştı. Eryugur Paşa'yla birlikte darbe girişimlerinden dolayı Ergenekon sanığı olarak hakkında arama emri çıktıktan sonra Rusya'ya kaçmıştı. 201 günlük kaçaklık döneminden sonra yakalandığında, Rus silah şirketinin basın danışmanı, Ersöz Paşa'nın Rusya'da kendilerine danışmanlık yaptığını açıklamıştı.

Bu konuda, Rusya'nın ciddi gazetelerinden Kommersant'ta ilginç bir haber çıkmıştı. Ergenekon'daki önemli sanıkların Rusya'yla bağlantılı olduklarına dikkat çekilen haberde şu satırlar vardı:

'İşçi Partisi lideri Doğu Perinçek'in defalarca Rusya'yı ziyaret ettiği biliniyor. Bir başka önemli sanık, İstanbul Üniversitesi eski rektörü Kemal Alemdaroğlu Moskova MGU Üniversitesi'yle işbirliği anlaşması imzalamıştı.

Emekli General Şener Eryugur ise yine Rusya'dan empoze edilen fikirlerle Türkiye'nin NATO'dan çıkarak Şanghay İşbirliği Örgütü'ne (Rusya, Çin, Kazakistan, Kırgızistan ve Tacikistan'ın 1996'da oluşturdukları yapılanma, İran'ın da ilişkilendirildiği Şanghay Beşlisi'ne 2001'de Türkmenistan da girdi) katılmasını, Rusya ve İran'la birlikte bölgede yeni bir askeri ittifak oluşturulmasını önermişti."

Başbakan'ın ikide bir **Şanghay Beşlisi**'ne katılmayı tehdit olarak gündeme taşıması, ABD ve Batı'ya karşı efenelmeleri, Çin'den füze alımı ve Türkiye'de birlikte üretme girişimi... Bütün bunlarla, Hasan Cemal'in

anlattıklarının üst üste düşmesi tesadüf olabilir mi? Sözü geçen askerler, “**Fikrimiz iktidarda biz hapisteyiz**” derlerse haksızlar mı? (!)

Başbakan Almanya’ya giderken müjde(!) verdi. “**Tutukluluk süresi daha önce 10 yıldan 7,5 yıla indirilmişti. Biz dün yaptığımız çalışma ile bunu 5 yıla indiriyoruz.**” Çalışmayı, kiminle yaptığını açıklamadı ama bu çalışma; Dolmabahçe’de Genelkurmay Başkanı Orgeneral **Necdet Özel**’le baş başa görüşme olmalı.

Hoşgeldin ordu siyasete ortaklığa mı demeli...

AKP ve “**kadim derin devlet**”, AKP’nin yolsuzluklarının üstünün kapatılması, Ergenekon’un veya Türkiye Gladio’sunun peşini bırakarak Silivri’ye **arka kapı açmak** için anlaştılar.

Sonuç olarak, Ergenekon davası gibi davalarda 2008 yılında tutuklananlar, yasanın çıkması hâlinde tahliye edilecekler. (KCK davasından serbest kalacak kimse yok, bu mesele başka bir yazı konusu.)

ASİMETRİK SAVAŞ

İmparatorluk devlet geleneğinden geliyoruz!; “**devlet içinde devletler, iktidar içinde iktidarlar**”, “**Saray’da oyun içinde oyun**” oynanıyor. Birbirinin ayağına basmadan, “**fincancı katırlarını**” ürkütmemeye özen göstererek “**çıkarcı kardeşliği**”ni iyi seçip işlerin nasıl “**yürütüldüğünü**” bir kere daha yaşayarak görüyoruz.

Milli olanı korumak adına bu kere kurban, Hizmet Hareketi/ Gülen Cemaati seçildi.

Asimetrik savaş başlatıldı.

28 Şubatçıların İslamcılara söyledikleriyle, Erdoğan’ın Gülen Hareketi ve Fethullah Gülen’e söyledikleri neredeyse aynı kaleminden çıkmış **klasik eser**. Bu eserin eski sayfalarına döndüğünde: **1920-1921, Türkiye Halk İştirakiyun Fırkası- Türkiye Komünist Partisi’nin, liberallerin ve İslamcılarının imha, Kürtlerin inkâr edilmesini, 1930’lar Faşizm hayranlığını, 50’ler milliyetçiliğin yeni yükselişi; 6-7 Eylül olayları provokasyon dilini, ‘60’lar anti-komünizm literatüründeki“beşinci kol”, iç düşman sözlerini, Kanlı Pazar kışkırtmasını, 70’lerdeki “kardeş kavgası” retoriği arkasına gizlenerek hazırlanan askerî darbe hazırlığı, 12 Eylül darbesiyle “asmayalım da besleyelim mi? 90’lar, 2000’ler “bölücülük-terörle savaş adı altında, Kürtlerle savaşa gerekçe olarak üretilen milliyetçi, şoven iç düşman psikolojik ve fiili savaş, katliamlar...**

Bütün bu tarihin ortak ideolojik cümlesi: “**Milli menfaatleri korumak, milletin çıkarları, millet adına milli iradeyi savunmak.**”

Demokrasi dışı tarih bu zihniyetle devam ediyor.

cakir.56@gmail.com

Twitter: @huseyincakir1

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)